

பிஸ்மில்லா தமிழ்நாடு சரிமுறையில்.

இஃது

தமிழ்நாடு அன்வாரி அவர்களின்

தி ஸ் ஸி

இதனை

அமதி, பார்வி, உருது பாண்டுகளிலிருந்து

ஆழர்பேட்டை

வாலை பாவா லாஹிபு குமார்

அப்துல்காதிர் லாஹிபு அவர்களால்

தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்க

அல்ல பிரதிக்கிணங்க

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

ஹாஜி M. A. ஷாஹூல் ஹமீது & வன்ஸ்

அவர்களால்

தங்களது

ஷாஹூல் ஹமீதிய்யா அச்சியாதி ராஜியில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கத்தப் பதிப்பு.

1952

சென்னை

[அறு 8.]

QT

N52

113129

பிஸ்மில்லா ஹிர்மஹ்மா னிர்ஹஹீம்.

இஃது

தமீமுல் அன்ஸாரி அவர்களின்

கி ஸ் ஸா .

இ த னை

அமசி, பார்ஸி, உருது பாஷைகளிலிருந்து

ஆழர்பேட்டை-

வாலை பாவா ஸாஹிபு குமாரர்

அப்துல்காதீர் ஸாஹிபு அவர்களால்

தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டிருக்க

அஸ்ல் பிரதிக்கிணங்க

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்

அவர்களால்

தங்களது

ஷாஹுல் ஹமீதிய்யா அச்சியந்திர சாலையில்

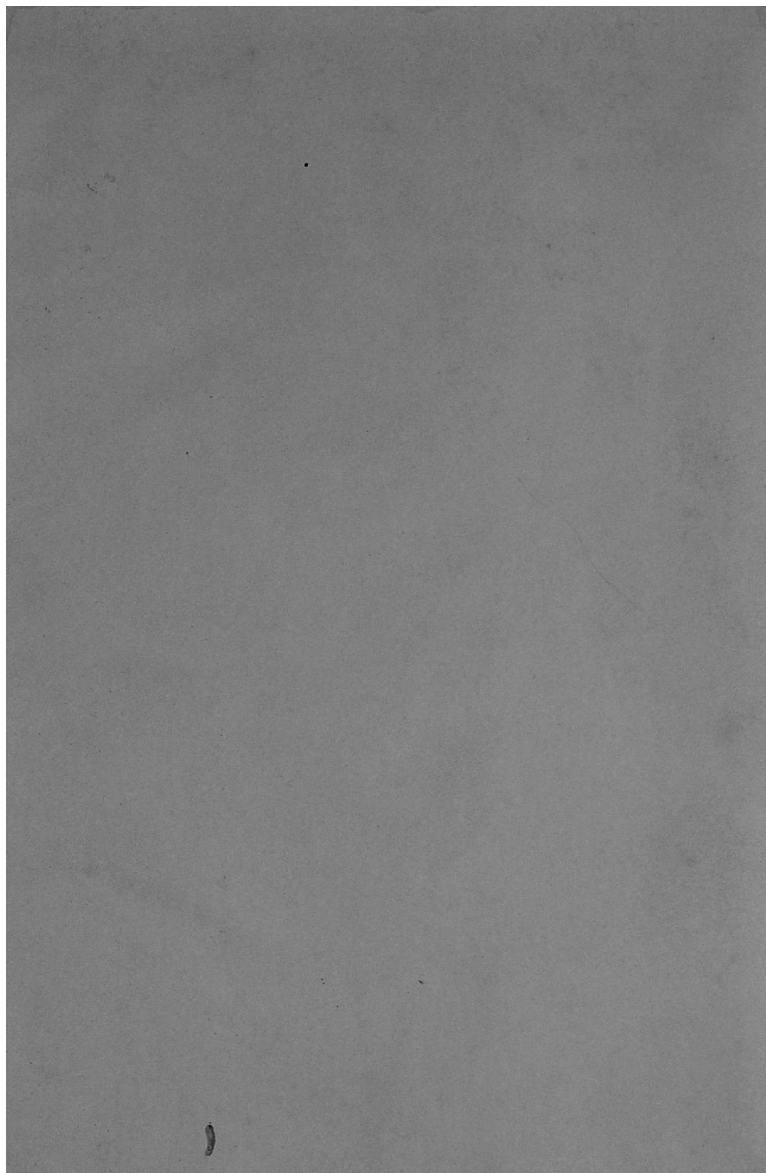
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கூத்தப் பதிப்பு.

1952

இதன் மீது

[அ. 8.]

பிஸ்மில்லாஹி நமீர்ஹமா நிர்ஹம்.

இஃது

தமீமுல் அன்ஸாரி அவர்களின் கி ஸ் ஸா .

அல்லஹ்மது லில்லாஹி மப்பில் ஆலமீன், வஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாஹு அலாஸய்யிதினா முஹம்மதின வஆலிஹி, வஅஸ்ஹாபிஹி அஜமயீன்.

“அம்மாபஃது- இக்கிதாபாகிர்து, தமீமுல் அன்ஸாரி ரஸியல் லாஹு அன்ஹு வினுடைய ஜீவியவுரலாறுகளை விபாரிக்கிர்தா யிருக்கும்.

1-வது கிஸ்ஸா

தேவானது தமீமுல்அன்ஸாரி ரஸியல்லாஹு அன்ஹுவைத்
துக்கிக்கொண்டுபோன விபரம்

ஹக்ஸுபுஹானஹு வதஆலாவினுடைய தூதாராகியமுஹம்மத் முஸ்தபாஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் குர்ஆனினுடையஹுக்கு மின்படி பூரியெங்கும் தீனானது ஓங்கி காளுக்கு, நாள் வளர்த்தேறி வரும்படியாக மதினத்திலிருந்து அரசாண்டு வருகிறமாதையில், ஒரு நாள் என்சுயார்களும் மற்றமுண்டான முஹாஜிரீன்கள் அன்சாரீன் களுமாகிய அஸ்ஹாபுமார்களுமாக ஓரிடத்திற்சேர்ந்திருந்தனர். அப்போது சர்வரே ஆலம் ரபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் காணவிதமாகிய ரஸீஹத்துகளையும் ஹக்தஆலாவின்கட்டளை களையும் மொழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக்கட்டத்தில் தமீமுல் அன் லாரிஎன்னும் அஸ்ஹாபியுமிருந்தார். அப்போது ரபிஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் சகலஅஸ்ஹாபுமார்களையும் பார்த்து, “ஏ அஸ்ஹாபுகளே! எனக்குப் பின்னிட்டு தமீமுல் அன்சாரியின்பேரில் ஒரு பெரிதாகிய ஆபத்துவந்து நேரிடும. அதெப்படிப் பட்டது யெனில், அதிக புதுமையுள்ள காரணங்களாகவிருக்கும்” என்று திருவுளமாணர்கள். பின்னும் அஸ்ஹாபுமார்களைப் பார்த்து ‘என் அஸ்ஹாபுமார்களே! நீங்கள் எல்லாரும் மிகுந்த பயபக்தியோடு நடந்து கொள்ளும்படியாக, உங்களுடைய கர்துகளைக் கொடுத்துக் கேட்டு எச்சரிக்கையோடு நடந்து வரறுங்கள். அதேனெனில்,

ஒருவர் தங்கள் தங்கள் பெண்ணாதிமாருடன் கூடினால், உடனே தாமதஞ் செய்யாமல் முழுதிக் கொள்ளவேண்டியது. அது ஏனெனில், எதுவரைக்கு முழுதிக் கொள்ளாதிருக்காது அது வரையில், அவன்பேரில் பலாமுனிபத்துகள் வந்துபிடிக்கு” மென்று சொல்லிப் பின்பு தமிழ்மூல் அன்சாரியைப் பார்த்து “கீ எப்பொழுதும் இந்த காரியத்தின் பேரில் மெத்த ஜக்கிரதையா யிருக்க வேண்டியது” என்று கட்டளை யிட்டார்கள். அன்று முதலாகத் தமிழ்மூல் அன்சாரி, கபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் இட்ட கட்டளையின் பேரில் மறதியில்லாமல் எச்சேரமும் அதே நிலைவாக இருந்தார். அப்படி சில நாள் கழித்து விட்டது. அப்படி நடந்து வருகிற நாளையில் ஒரு நாள், தமிழ்மூல் அன்சாரி தன் பெண்ணாதி யைப் பார்த்து, “வென்னீர் கடவை” என்று சொல்லி விட்டு தான் இஸ்திர்சாவிற்காக வெளியேவந்து உறக்கத்தோடிருக்கையில், இருந்தாப் போலிருந்து ஒரு தேவானது வந்து தமிழ்மூல் அன்சாரியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் விட்டது.

அப்போது பெண்ணாதி, வெணீர் காயவைத்து தன் புருஷனை முழுக்காட்ட வேணுமென்று வந்து பார்க்கையில், வீட்டினுள் புருஷனில்லை. அப்போது, அப்பெண் மணவாளரைக் காணாமே என்று பலதிகையும் ஓடிச் சுற்றிப் பார்த்தும் அகப்பட வில்லை. அதனால் அப்பெண் அதிக வருத்த மெடுத்து சில ஊர்களிலும் சென்று கேடி அலைந்து அவ்விடங்களிலும் காணாமல், அதிகமான வருத்தத்தோடு, முத்துபோல் கண்ணீரைவிட்டு அழுதழுது மெத்த வியாகூலமாய் ஏழுவருஷம் வரைக்கு விசனமே போஜனமாக்கிக் கொண்டு தன்புருஷன் காணாத மாயத்தை நிலைத்து நினைத்து மெழுகுவருவதுபோல உடலின் சதைகளெல்லாம் கரைய துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருந்தனர்.

அந்தநாளில் சர்வரே ஆலம் கபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் வபர்த்தாய் பின்பு அபூபக்கர் ஸித்தீக் ரஸியல் லாஹு அன்ஹுவினுடைய கலீபாக் காலமும்சென்று அவர் களும் மவுத்தாய், கிலாபத் பின்புஉமறு ரஸியல்லாஹு அன்ஹு வினுடைய கிலாபத்தினுடைய ஆட்சியின் நாளா யிருந்தது. அப்போது தமிழ்மூல் அன்சாரியினுடைய மனையாள் ஏழு வருஷம் வரைக்கும் தேடியும் அகப்படாமையாலும், உண்ண உடுத்த இல்லாத வருத்தத்தினாலும் மிகுந்தவிசனப் பட்டு இனி மேல் நாம் சுமமாயிருக்க லாகாதென்றெண்ணி, ஹஜரத் உமறு ரஸியல்லாஹு அன்ஹுவின் கிட்டேபோய், மஸூலுல்லாவினுடைய கலீபாவே! என்புருஷன் எங்கேயோபோய் ஏழுவருஷமாய் விட்டது. அவர் எங்கே போய்விட்டாரோ? இதுவரைக்கும் அவரை நான் தேடினேன். அவர் இன்னவிடம்போகொன்று தெரியவில்லை.

அவர் உயிரோடிருப்பதும் அல்லது மவுத்தாய் விட்டதும் அல்லது இன்னவற்றில் இன்னவிடத்தில் இருக்கிறானென்ற செய்தியுமொன்றுங் காணேன் ஆகையாலெனக்கு ஜீவனத்தினுடைய வருத்தம் பெரிதாயிருக்கின்றது. அதற்காகவேண்டி என்வேறு கீக்காஹு செய்துக்கொள்ள உத்திரவு தரவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு உமர் ரஸியல்லாஹு அன்ஹு உத்திரவு கொடுத்தார்கள்.

அப்போது அப்பெண்பிள்ளையை பனீகுலத்திலுள்ள ஒரு அல்லாபு கீக்காஹு செய்துகொண்டார். ஆனால் இங்கு அறிவாளிகள் சொல்லுகிறார்கள்:- அல்லாஹு ஸுபுஹானஹுவத ஆலா மிக குதமத் உள்ளவன்; அவன் அறியாததும், அவனுடைய இல்லியலடங்காததும் யாதொன்றுமில்லை. பாருங்கள், என்னென்ன வேடிக்கைகள் செய்து காண்பிக்கிறான். அவனுடைய குதமத்து அவனுக்கேலாயக்காயிருக்கும். கீக்காஹு முடிந்த இரவு பெண்ணாதிபும் புருஷனும் வீட்டிற்குள்ளிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் அப்பெண்ணிற்கு இஸ் திர்ஸாவினுடைய எட்டமாய் சிறுநீர்ச் செய்ய வீட்டை விட்டு வெளியிலே வந்தார். அப்போது அல்லாஹு ஸுபுஹானஹுவத ஆலா, தமிழில் அன்ஸாரியையும் அன்று இரவே அவர் வீடுகொண்டு வந்தார். தமீமுல் அன்ஸாரி ரஸியல்லாஹு அன்ஹு, சடைகளை வளர்த்துக்கொண்டு கன்னங்கறையென்று வாசலில் கீக்கக்கண்டு, அப்பெண் காபராப்பட்டு மிகுந்த கலக்கமாய் முன்னால் நமமன் புருஷனைக்கொண்டு போன தேவே, அல்லது ஜின்னே! அல்லது பூதமோவென்று ஒன்றுத்தெரியாமல் கிடு கலங்கி தப்பிப்போன தன் புருஷனேவென்று மெத்தவும் நிதானிக்கையில், அடையாள மொன்றுத் தெரியாமல் யாரோவென் மெண்ணி தன் புருஷனைக் கூப்பிட்டுச், சொல்ல அவர் வெளியே வந்து பார்க்கையில், ஒருவர் கீக்கக்கண்டு “கீயார், என்வீட்டிற்கு, இங்கேத்தில் எவ்விதம் வரலா” மென்று கேட்டார். தமீமுல் அன்ஸாரி ரஸியல்லாஹு அன்ஹு அதை கேட்டு “ஆஹா! கீ யார்? வேற்று மனிதன் என்னுடையவீட்டிற்கு வந்து, முறமையில்லாமல் என்னை கீயா ரென்று அதிகாரஞ் செய்ய வந்தீர்? என் வீட்டை விட்டு சீக்கிரமாய் வெளிப்போய்விடு இப்பெண் என்னுடைய பெண்ணாதி. இப்பிள்ளை என்னுடைய பிள்ளை. ஆகையால் கீ என் வீட்டை விட்டு உன்னுடைய வீட்டிற்கு போய்விடு” என்று சொன்னார். இப்படியே இரண்டு பேரும் இராபுமுதும் என் பெண்ணாதி, உன் பெண்ணாதி, என் வீடு, உன் வீடென்று சச்சரவுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பொழுதும் விடிந்துபோயிற்று அப்போது ஊரார்களெல்லாம் கூடி இவ்விரண்டு பேரையும் உமர்கத்தாபு ரஸியல்லாஹு அன்ஹு விடம் கொண்டுபோய்விட்டு, இவர்கள் சச்சரவிடுவதையுஞ் சொன்னார்கள். அதை உமர் கத்தாபு ரஸியல்லாஹு அன்ஹு கேட்டு, வெகு

கேரமட்டும் ஆலோசனை செய்து ஒன்றும் யோசனை புரியாமல், மன விசனத்தோடு இதற்குத் தீர்ப்புக்கொடுக்க என்னால் முடியாது. ஆகையால் நாம் எல்லோரும் அளி நலியல்லாஹு அன்ஹு விடத் திற்குப் போய்ச் சொல்வோம். அவர் எப்படிப்பட்டவரெனில் அறிவின்கடல், ஆலோசனையிலும் பெரியவர், கபி ஸல்லல் லாஹு அலைஹி வஸல்லமுடைய மருமகர், வல்லமையுள்ளவர், பெரிய கோத்திரத்தார். தீனுக்கொரு தூணைவர். அவர் இதற்கு தீர்ப்புக்கொடுப்பாரென்று சொல்லி உமர்கத்தாபு நலியல்லாஹு அன்ஹுவுடன் சகலபேருங்கூடி, இவ்விரண்டு பேரையுள் கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள்.

2-வது கிஸ்ஸா

அளி நலியல்லாஹு அன்ஹு, தமிழல் அன்சாரி நலியல்லாஹு அன்ஹுவின் துன்பங்களையும் அவர்களிட்ட கஷ்டங்களையும் விளவிய விபரம்

அப்போது அளிநலியல்லாஹு அன்ஹு தமிழ்மூல் அன்சாரி நலியல்லாஹு அன்ஹுவினுடைய முகத்தைப் பார்த்து “உமக் குண்டாகிய காரியங்கள் முழுமையும் சொல்லு” என்று கேட்க, அப்போது தமிழ்மூல் அன்சாரி, அளிநலியல்லாஹு அன்ஹுவினுடைய முகத்தைப்பார்த்து, “நஸூலுல்லாவினுடையமருகரே! ஹக் தஆலாஷின் புலியே! இல்மின் புதைப்பொருளே! இரகசியத்தை வெளியாக்கும்வேதக்கடலே! இந்த அடியேன் பட்டதெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்டருளவேணும்” என்று சொல்லத்தொடங்கினார்கள். “யா அளி! நான் பட்ட முந்தின வருத்தமானது, என்னை அந்தத் தேவும் தூக்கிக்கொண்டுபோய், குல்சமென்னும் கடலின் புறமாகச் சேர்த்து அக்கடலிற்குள் ஆழ்த்தி உள் பூயிக்கும் கீழ்கடலில் என்னை யும் முழுக்கவைத்து உள்ளேகொண்டு போகும்போது நான், பார்த்தேன்: அவ்விடத்திலுள்ள இருட்டை என் கண்ணை கண்டேன். அவ்விருட்டினுடைய கொடுமையைச் சொல்ல என்னால் முடியாது. அங்கே தங்கவும் இருக்கவும் இடமுயில்லை, எல்லையுள் கரையுயில்லை. உள்புறமாக என்னை அந்தக் காபிருகிய தேவுகள் கொண்டுபோயின. அதனாலெனக்கு, இனிமேல் நாம் பிழைக்கப்போகிறதில்லை, யென்று நம்பிக்கைவிட்டேன். அந்தத் தேவானது தன்னுடைய காலின் கைத்தினால் என்னைபிடித்து கவ்வியெடுத்துப் போவதினால்

சொல்லமுடியாத வருத்தம் வந்துகொண்டது. அப்படி அநேகநாள் வரைக்கும் அந்த இருட்டினில் கொண்டிபோனது. அதனால் எனக்கு எள்ளளவு சந்தோஷமும் பிறக்கவில்லை. அப்போது ஹக் தஆலா தன்னுடைய கிருபையினாலே வெகுநாளுக்குப்பின் என்கண்ணிற்கு வெளிச்சத்தைக் காண்பித்தான். நான் அந்த வெளிச்சத்தைக் கண்டு அநேகநாள் அந்த வெளிச்சத்துள் கொண்டி போனது. அப்படிப்போகையில் என் கண்முன் தோப் போன்று எதிர்ப்பட்டது. அந்தத் தோப்பானது அந்த தேவுடைய பட்டணம். அதனுள் என்னைக் கொண்டிபோய்க் கீழேயிறக்கிவிட்டது. அப்போது நான் அந்தத் தோப்பினுள் பலபக்கமும் அலைந்துதிரிந்து பார்த்தேன். அங்கே என்னைப்போல மனிதர்வடிவான ஒரு ஜனத்தையும் என்னைத் தவிர காணவில்லை. இன்னும் அத்தோப்பு எப்படிப்பட்டதெனில், விதவிதமாகிய கனிவர்க்கங்களும், விதவிதமான வர்ணப் பறங்களும், விதவிதமான ருசிகளுமுள்ளது. இன்னும் அங்கு ஆயுதவளங்களுமுண்டு. அதிலிருந்து எழுப்பித் தண்ணீரோடிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் விசித்திரமாகிய மாங்கள் இருந்தது. அம்மாங்களின் ஒளிவுகள் தங்கி ஓரே வெளிச்சமாய் இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் அந்தச் சோலையிலுள்ள மண் எல்லாம் சற்கரையாயும், மணல்களெல்லாம் கற்க்காடு மாயிருந்தன. இன்னும் அவ்விடத்திலுள்ள புதுமைகளையும் குதறத்து களையு மிவ்வளவென்று சொல்ல என்னால் முடியாது. நான் அந்தத் தோப்பினுள் பலபக்கம் அலைந்துத் திரிந்து எனக்குப் பசியாகும் வேளையில் அதிலுள்ள கனிகளைப் பறித்துத்தின்று என் பசியை யாற்றிக்கொள்வேன். இன்னும் என்னைச்சுற்றி எத்தனையோ தேவுகள் எனக்குக் காவலாக இருந்தன. இப்படி நடந்துவருகிற காலையில், ஒருநாள் எனக்கு மனவருத்தீத்திலே உடந்துகொண்டே யிருந்தேன். அங்கே ஒரு இடம் அகப்பட்டது. அவ்விடம் எப்படிப்பட்டதெனில், பசுமையாகத் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகளும் சிதறக்கிடக்கவும், குளிர்ந்த காற்றும் கமகம வென்று மணமுமா யிருந்தது. அதை நான் கண்டு யிகுந்த சந்தோஷத்துடன் இது இளைப்பாற நல்லவிடமென் றெண்ணி என்மனத்துக்கத்தினால் அங்கோர் மரத்தடியில் படுத்து நித்திரை போய் விட்டேன். அப்போது ஒரு மனிதன் வந்து என்னைத் தட்டி எழுப்பினான். நான் கண்ணை விழித்து அவனைப்பார்த்து, “ஏ என்

உட்பிறந்தானே! உன்னை யார் இந்தத் தோப்பினுள் கொண்டு வந்து விட்டது? நீஎங்கிருந்து வந்தாய்? இந்தச் சோலை எந்தத் தேசத்தினைச் சேர்ந்தது? இது எவ்விடத்திலிருப்பது?" என்று கேட்டேன். அதற்கவன் என்னைப்பார்த்து "இத்தோப்பானது பூமிக் குள் கீழிருக்கின்றது. இங்கே மனிதர்களின் நடமாட்டம் யாதொன்றுமில்லை. இதற்கும் மனிதருக்கும் பூமிக்கும் ஆயிரத்தியிருநூறு வருஷத்துத் துலைதாரமுண்டு" என்று சொன்னான். அதை நான் கேட்டு மிகவும் துக்கத்துடன் அழுதேன். இனிமேல் நாம் போகவு முடியாது, அப்படி தொலைக்குப் போகவும் மகக்கு வயதுமில்லையே யென்று மிகுந்த ஆயாசங்கொண்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட வேளையில் இருந்தாப்போலீ ருந்து லக்ஷக்கணக்கான பரிக் கூட்டங்கள் சண்டையினுடைய ஆயுதங்களைப் பூட்டிக்கொண்டு வெகுஆங்காரத்தோடு பெரியகூட்ட மாக வந்து தோப்பினுள் இரங்கினார்கள். அவர்களைக் கண்டு நான் மிகவும் பயந்து விட்டேன். அப்போது அந்தப் பெண் கூட்டங்கள் தோப்பினுள் அதிககொரோமாகத் தோப்பை அழித்தார்கள். அப் போது தேவு கூட்டங்களெல்லாங்கண்டு இந்தஇரண்டு படைக்கும் சண்டைவந்து னேரிட்டது. யா அலியே! பரி கூட்டத்திற்கும் தேவுக் கூட்டத்திற்கும் நடந்த சண்டையோ, நான் சொல்ல என் னுடைய எாவே வரவில்லை. இந்த இரண்டு கூட்டமும் ஒன்றோ டொன்று எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து அந்தத் தோப்பினுள் இரத்த ஆறு ஓடிபோய்விட்டது. எத்தனையோ ஆயிரம் தேவுகள் அறு பட்டு போயின. அப்போது தேவுகள் தோற்றுப்போயின. பரியின் படைகள் வெற்றிபெற்று அப்பட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கட்டி சிம்மாதனத்தில் இருக்கச் செய்துவிட்டன. யா அலியே! அப் போது பரிகளுக்கெல்லாம் பாதுஷாவாகிய பரி, என்னை மிகுந்த பிரி யத்துடனே அழைத்து சிம்மாதனத்தின்பேரில் அருகில் உட்கார்த் திக்கொண்டு, மதுரமாகிய நானாவித மொழிகளெல்லாம் பகர்ந்து ஒருவரத்திற்குள்ளாக தங்களுடைய பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து விடுவீர்களென்று சொன்னது" என்று சொன்னார்கள். அந்தசொல்லை அலீமலியல்லாஹு அன்ஹுகேட்டு "ஓ தமிழ்மூல் அன்சாரியே! நீ இப்பொழுது சொல்லிவந்ததெல்லாம் மெய்யே. இதிலொரு பொய்யு மில்லை, இங்கே எங்களுக்கு அங்கே நடந்தவைகளெல்லாம் தெரியும். அதெப்படியெனில், வெள்ளிக்கிழமை ஜும்ஆ குத்துபாவிற்கு ஒரு நாழிகைக்குமுன் ஜமாதிஸ்ஸலாநிமாதம் பத்தாந் தேதியன்று சண்டை நடந்தது. அந்தப் பரியின்பேர் ஈசாவென்று சொல்ல அத்தற்குத் தமிழ்மூல் அன்சாரி மலியல்லாஹு யா அலியே! தாங்கள் சொன்னதில் ஒருள்ளாவும் சந்தேகமில்லையென்று சொன்னார்.

3-வது கிவ்லா

தமிழில் அன்சாரி றவியல்லாஹு அன்ஹுவிடம் பரிகளின் பிள்ளைகளை
ஓதவைத்ததும், தாங்கள் அவ்விடம்விட்டு நீங்கியதுமன விபரம்.

யா அலியே! என்னை அந்தப்பரி அதிக மரியாதையுடன் ஒரு
வாரத்திற்குள்ளே தன்னுடைய பட்டணம்கொண்டு போய் தன்
வீட்டினுள் எனக்கு யிருந்த சங்கை செய்து அதிக வணக்கத்
துடனே என்னைப்பார்த்து “உன் பெயரும், உன் தேசத்தின்
பெயரும், உன் குலத்தின் பெயரும், எனக்குத் தெரியும்படியாகச்
சொல்” என்று கேட்டது. அப்போது “நான் முஸ்லிமானவன்,
என்னுடைய பட்டணம் மதினம். என்குலம் அரபு, இன்னும்
பி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமுடைய அஸுஹாபிமார்களில்
எனொரு அஸுஹாபி. என் பெயர் தமிழில் அன்சாரி”
என்று சொன்னேன். அப்போது அநீதப் பரிஎனனைப் பார்த்து,
என் காலில் வந்து வீழ்ந்து காலை முத்தியிட்டு, கண்ணையும்
வாயையும் அடிக்கடி முத்தியிட்டு, இப்போது றஸூல் ஸல்லல்
லாஹு அலைஹி வஸல்ல மிருக்கிறார்களாவென்று கேட்டது.
அதற்கு நான் சர்வரே ஆலம் வபத்தாய் விட்டார்களென்று சென்
னேன். அந்தசொல்லைக் கேட்டவுடனே அந்தப்பரியானது சொல்ல
முடியாத அழுகையோடு துக்கப்பட்டது. பின்பு என்னைப்பார்த்து
என் பிள்ளைக்கு கீர் குர்ஆனெமஜீது கற்றுக்கொடுக்கவேண்டு
மென்று கெஞ்சிக்கேட்டது. அப்பொழுது நான் அப்படியே ஆகட்டு
மென்று ஒப்புக்கொண்டேன். அப்பொழுது எண்ணிக்கையில்லாத
பரிகளின் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் குர்ஆன் ஓதிக்கொடுத்துக் கொண்டி
ருத்தேன். அதனால் பரிகளெல்லாம் என்பேரில் யிருந்த கிருபை
யாய் என்னைக்கண்ணில் ஓத்திக்கொண்டு உண்ண, திண்ண
கொடுத்துவந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில், ஒரு நாள் ஒதுகிற சிறு
பெண்களெல்லாம்கான் முன்னாலிருந்த தேவுடைய தோப்பின் சங்கதி
யையும் அங்கு நடந்த சண்டையின் சங்கதிகளையும் கேட்டார்கள்.
அதற்கு நான் அங்கு நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் சொன்னேன்.
அவைகளை அப்பெண்கள் கேட்டு, என் முன்னாகக் கிலுகிலுவென்று
மெத்தசிரிப்புகள் சிரித்து, சண்டையானபூயிவேறு பூயியாயிருக்கும்,
மனிதரிருக்கும் மேல்தட்டுபூயி அல்ல. இங்கிருந்து அத்தோப்பிற்கு
1,500 வருஷத்தின் வழிப்பயணமுண்டு. இந்தபூயி பரிகளிருக்கிற
இடமாயிருக்கு மென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு நான் சிரம்
பவும் அழுதேன்.

யா அலியே! அப்பொழுது நாம் வருஷம் பிழைக்கப்
போகிறோமா! அவ்வளவு காலின் கிண்டவயதும் கமக்குண்டா

வென்று மிகுந்த சஞ்சலத்தினாலே, பெண்சாதி பிள்ளை வீடுவாசலின் நினைவுகொழிந்து கம்பிக்கையற்றவனாய்ப் பின்னும் அப்பிள்ளைகளுக்கு ஓதிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன் அப்படி நடந்து வருகிற நாளில் வஜ்ஜு பெருளான் வந்தது. அன்றைய தினம் பரியின் குலப் பெண்களெல்லாம் உயர்ந்த உயர்ந்த விலைமதிக்க ஓண்ணாத ஆடையாபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, மிகுந்த அலங்காரத்துடன் என் மூன் வந்தார்கள். நானவர்களைப் பார்த்து அன்றிரவு என் வீடு வாசல்களையும் நினைத்துப் படுத்தேன். அப்போது கனவில் அவர்களைக்கண்டு விழித்துப் பார்க்கையில், அவர்களைக் காணாததால் என்னிலுமடங்காத துக்கம்பொங்கி என்னையுந்தெரியாமல்கிரம்பவும் அழுதேன். அதைபாதுஷாவாகிய பரிசேன்விப்பட்டு, உடனே என்னை அழைத்து சிட்டே உட்காரவைத்துக் கொண்டு, இன்று இது பெரிய நாளாயிருக்க, நீ சந்தோஷப்படாமல் அதிகக் துக்கத்தோடு அழவேண்டிய காரணமென்ன வென்று கேட்டது. அப்பொழுது நான், என் பெண்சாதி பிள்ளைகளையும் வீடு வாசல்களையும் நினைத்து அழுதேனென்று சொன்னேன். அதை அந்தப் பரியானது கேட்டு மிகுந்த இரக்கத்தோடு என் பேரில் கிருபையால், எனக்குத் தைரியம் வரும்படியாக வேண்டிய உபசார வார்த்தைகளைல்லாம் சொல்லியது. இன்னும் என்னைக் கட்டி அணைத்து மார்ப்போடு சேர்த்துக்கொண்டது. இன்னும் “நீ லாளுக்கு மஞ்சாதே. உன்னை உந்தேசம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படி செய்கிறேனென்றது. பின்பு தன்னுடைய சிம்மாதானத்தை விட்டுக் கீழே மிறங்கி, என் கையைத் தன் கையாற்பிடித்துக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டுபோனது.

யாஅலியே இனி கேளுங்கள். என்னுடைய துக்கமான பேச்சுகளைக்கேட்டு அந்தப் பரியானது என்னை அழைத்துக் கொண்டு குகையிலுள்ளே புழுந்தது. அந்த குகை எப்படிப்பட்டதெனில் போகப்போக அதிக இருட்டாகவேயிருந்தது. இப்படிபோகையில் வெளிச்சத்தைகண்டோம். அங்கே ஒரு காடு எதிர்ப்பட்டது. அந்தக்காட்டில் சிலளான் வரைக்கும் நடத்தோம். அப்போது ஒரு தோப்பு எதிர்ப்பட்டது. அதன் சமீபம் போய்பார்க்கும் பொழுது, அதன் வாசற்படி முடிப் பூட்டியிருந்தது. அப்பொழுது எங்களிரண்டுபேரும் பூட்டைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்து போனோம். எங்களுக்கு முன்னாலே விலைமதிக்க ஓண்ணாத பொன்னால் சுட்டப்பட்ட ஒரு மாளிகை இருந்தது. அதுவும் பூட்டிடப்பட்டிருந்தது. அதையும் பரியானது திறந்து என்னையுங்கூட அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தது. அங்கே எத்தனையோ தேவுகளுக்கு கால்விலங்கு கைவிலங்கு போட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தத் தேவுகளெல்லாம்

இந்தப் பரிசைக் கண்ட மாத்திரத்தில் கைகால்களெல்லாம் கிடுகிடு வென்று அதிர நடுக்கலெடுத்து வாய்குழறி நடுங்கின. அவைகளையும் தாண்டி அப்புறம் போனோம்.

யா அலியே! அங்கே கண்ட அதிசய மென்னவென்றால், தேவுகளுக்கெல்லாம் வலுப்பமான ஒரு பெரிய தேவிற்கும் கால்விலங்கு கைவிலங்கு போட்டிருந்தனர். அதன் படைப்பு எப்படியிருந்ததெனில், தலை மலைபோலவும் இரண்டு கண்கள் கொல்லன் உலைக்களத்தில் எரியும் வண்டிருளை போலவும், மூக்குகள் மதகுகள் போலவும், காதுகள் விரிந்தபாய்போலவும், வயிறு யானையைப்போலவும், பனைமரம் போல நீண்ட கைகளும் ஒரு முழுக்களமான கைகளும் சைவலம் போல நீண்டரோமங்களும் இரத்த வரடையுள்ள காற்றழும், உதடுமாரில்கிழேதொங்கவும், மேலுதடு மாரில் மூக்கைமறைக்கவும், பல்லுகள்வாச்சிமைப்போலவும் காலை விதமாகியகோலமாகவிருந்தது அந்தத் தேவானது இந்த இராஜ பரிசைக் கண்ட உடனே, உடலெல்லாம் ஒரே நடுக்கங்கொண்டு வாய்குழறி வாய்கீர் வரண்டு அதிக மரியாதை செய்தது. அப்போது அந்தப் பரியானது அந்தக் கொடிய தேவைப்பார்த்து, ஏழுதேவியான தேவே! இப்பொழுது என் சொல்படி கேட்டு நீ நடப்பாயானால் உன்னை விலங்கை விட்டு விடுதலை செய்வேனென்று சொல்ல, அச் சொல்லை தேவு கேட்டு, என் அரசனே! காளுன்றுத் தவிராமல் என்னுயிரைக் கொண்டும் என் உடலைக் கொண்டுஞ்செய்த முடிப்பேனென்று மிகுந்த வணக்கமோடு சொல்லியது. அதை அப்பரி கேட்டு, நல்லது இதோ என் கூடவருகிறவர் என் மகளுடைய குரு, இவரை நீ மிகுந்த பயத்தோடுபத்திரமாக, இவருடைய பட்டணம் மதினம் அறகு கொண்டுபோய் உயிர்ச்சேதமொன்றும் வாராதபடி கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வருவாயாகில், உன்னைச் சிமையை விட்டும் விடுதலை செய்வேனென்று சொல்ல, அதற்குத் தேவானது நான் தங்களுடைய அடியன், தாங்கள்சொல்லியபடியே அவருடைய வீட்டில் இவரைச் சேர்த்துவிடுவேனென்று சொல்லினது. அப்பொழுது இராஜபரி எனக்கு ஒரு “துஆ” வைக் கற்றுக்கொடுத்து, உனக்கு எந்த ஆபத்துகள் வந்துகேரிட்டபோதிலும் ஒன்றும்செய்யாதென்று சொல்லி என்னை அந்தத் தேவுடைய தேள்மேலேறி அனுப்பிவைத்துவிட்டு தன் பட்டணம் போய் விட்டது.

யா அலியே! அந்ததேவானது என்னைத்தோரிலேறிக்கொண்டு காற்றைப்போல் பறந்துபோனது. அப்படி கொஞ்சதூரங்கொண்டு போய் சமுத்திரத்தி லென்னைப்போட்டு, எத்தனையோ தாம் முழுகவைத்தது. பின்னும் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வரனத்தின்

புறமாகப் பறந்து என்னைக் கீழேபோட்டுக் கொல்லவேண்டுமென்று காடினது. அதனாலும் நான விழவில்லை. அப்போது அந்தக் கொடிய தேவானது, நானாவிதமாகிய தந்திரங்களெல்லாள் செய்து என்னைக் கொல்ல காடினது. ஆனால் நான் ஓதுகிற இஸ்மினுடைய பறக்கத்தினால் அத்தேவுடைய கெடுதல்களை எல்லாம் என்னை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அதனுடைய வல்லமையு மொன்றும் பலிக்க வில்லை. அதனால் அந்தத் தேவுக்கு, அதிக கோபமுண்டாகித் தன்னுடைய தலையை மலைகளில் மோதிக்கொள்ளும். என்னை அடிக்கடி தன் பல்லால் கடிக்கும். இப்படி அனேக விதமான வருத்தங்கள் செய்தும் ஒன்றும் முடியாமல், கடைசியில் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வானத்தின் புறமாகப் பறந்துபோனது. அங்கே மலக்குகள் ஹத்தஆலாவினுடைய திக்கும் தஸ்பீஹுள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சப்தங்களையும் என் என்காதிஸ் கேட்டேன். அப்பொழுது அந்த மூதேவி தேவானது, அதிக வல்லமை செய்து வானத்தின் அருகில் முடுக உன்னிப்பறத்தது. அப்போது அந்த மலக்குகளில் ஒருமலக்கு நெருப்பினால் படைப்புண்ட தடியொன்றுகையிற் பிடித்து வந்து, அந்த மூதேவியான தேவையடித்தார். அந்த அடியின் வருத்தம் பொறுக்காமல் பாவியான தேவு மனமெரிந்து என்னைச் சாகும்படி கீழே எறிந்து விட்டது. அப்போது ஹத்தஆலா என்னை உயிரோடிருக்கும்படிக்கு காப்பாற்றினான். நானொரு கொடியதாதிய காட்டிற் போய்ச் சேர்ந்தேன். அந்தக் காடானது சொல்லமுடியாத இருண்ட வன்மாயிருந்தது. அந்த வனத்திலுள் சிலநாள் வரைக்கும் சொல்லமுடியாத வருத்தங்களை யடைந்து திரிந்தேன். அப்படித் திரிந்தலைந்து வருகையில், எனக்குச் சொல்லமுடியாத வியாகுலம் வந்து நேரிட்டது. இனி நம்முடைய வீடென்கேயிருக்கிறது. நாமென்கேயிருக்கிறோம், எப்பொழுது வீடுபோய்ச் சேர்வோம், நாம் போய்ச்சேர அவ்வளவு நானாயிரோடிருப்போமோ வென்று கலங்கி நடந்து வருகிற வழியில் அங்கோர்பறவை யானையெப்போல் பறப்பமுள்ளது எதிர்ப்பட்டது. அந்தப் பறவைக்கு இரண்டு புறமும் சிறகுகளிருந்து அந்த இரண்டு சிறகும் நானாவிதமான வர்ணமாயிருந்தது. அந்தப் பறவை என்முன் வந்து நின்று தமிழல் அன்சாரியே! இனிமேல் நீ ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். சஞ்சலமெல்லாம் நீக்கிவிடும். உம்முடைய பட்டணமும் வீடும் கிட்டே யிருக்கிறது. நீர் சந்தோஷத்தை எடுத்துக் கொள்ளு மென்று சொன்னது. அந்தச் சந்தோஷமான வார்த்தையை நான் கேட்டு, இதென்ன புதுமையான பறவையாயிருக்கிறது. மணிதர் பேசுவதைப் போல் பேசுகின்றதே! இந்தக் குத்தத்தை அல்லா அறிவானென்று என்மனதிலெண்ணி ஆச்சரியப்பட்டேன். பின்பு நான் யிருத்த அச்சத்தோடு அப்பறவைகையப் பார்த்து நீ

பறவையாயிருந்து மனிதர் பேசுவதுபோல் பேசுகிறாயே யென்று கேட்டேன். அதற்கு அப்பறவையானது நான் உன்னுடன் பேசும் படியாக அல்லாஹு தஆலா எனக்கு ராவைக் கொடுத்தானென்று சொன்னது. பின்னும் அதுநான் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்ல முடைய பறவை. யாரேனும் ஒரு முஸ்லிமான்வர் வழிதப்பி மயங்கும் வேளையில் நான் அவர்களை வழிமிறகொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதற்காக இருக்கிறேன். இன்னும் அவர்களுக்கு உதவியும் ஒத்ததாசையும் உணகதின்ககொடுக்க செய்கிற வழக்கமென்று, சொல்லி உடனே என்னை பசியாறும்படியாகச் செய்து, என்பசியை ஆற்றி யிகுத்த மரியாதைசெய்தது. அப்பொழுது நான் அப்பறவையைப் பார்த்து நான் எந்த வழியாக போகிறதென்று கேட்டேன். அதற்கு அப் பறவை நீ மேற்கு புறமாகப் போவென்று சொன்னது.

4-வது கிஸ்ஸா

தாப்பத்துல் அறலெனும் பறவையைக்கண்டு பேசினவிரும்.

யாஆலியே! அந்தப் பறவையின் சொல்லின்படியே மேற்கு புறமாக ஒரு காட்டின் வழியாக நடந்து போனேன். அங்கே என்னெதிரில் ஒரு மிருகமானது தோன்றினது. அதை நான் உற்றுப்பார்த்தேன். அப்பொழுது எனக்கு எப்படிப்பட்ட பயம் வந்ததெனில், இனிமேல் நாம பிழைக்கப் போகிறே யென்ற மம்பிக்கையற்றுவிட்டேன். அந்த மிருகத்திற்குத் தலையுயில்லை, காலுயில்லை, சிறகுயில்லை, முகமுயில்லை, வயிறுயில்லை, பறக்கிறது யில்லை. இப்படிப்பட்ட உருவுள்ளதாகவும் பேசுவதாகவுமிருந்தது. அது உருண்டுருண்டு என்புறமாக வந்தது. அதைக்கண்டு நான் கலக்கமானேன். அது என்கிட்டே வந்தது “ஏ தமிழல் அன்சாரியே! நீரொன்றுக்கு அஞ்சவேண்டாம். அல்லாஹு தஆலா பெரிய குதமத்துள்ளவன். அவன் நானாவிஹாகிய படைப்புக்களைப் படைக்க வல்லவன். நீரேன் ஆச்சரியப்படுகிறீர்? நான் அவனுடைய படைப்புக்களில் நின்றும் நானொரு படைப்பாயிருப்பே” என்றது.

அதன் சொல்லைக்கேட்டு என்னுடைய உணர்வு என்னை விட்டு விலகி செத்த பிணம்போலானேனென்று சொன்னார்கள். அதை அலிமலியல்லாஹு அன்ஹு கேட்கி, “ஓதமிழல், அன்சாரியே! நீரதன் பெயரைக் கேட்டிராவென்று கேட்க, அதற்குத் தமிழல் அன்சாரி மலியல்லாஹு அன்ஹு, நான் அந்த மிருகத்தினுடைய பெயரைக் கேட்கவில்லையென்று சொன்னார்கள். அப்போது அலிமலியல்லாஹு அன்ஹு, தமிழல் அன்சாரியே! நீர் கண்ட மிருகத்தின் பெயரானது ‘தாப்பத்துல் அறலு’. அது கியாமத்து காளில் அந்த மைதானில்வந்து மூயின்கள் இன்னொருவரும்

முறைக்குகள் இன்னொன்றும் பிரித்து, நரகத்திற்குக் கொண்டு போகுள்” என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு தமீமுல் அன்சாரி நலியல்லாஹு அன்ஹு, யாஅலியே! தாங்கள் சொன்னது நியமே. பின்பு நான் அந்த மிருகத்தைப் பார்த்து எப்படிப் போகிறதென்று கேட்டேன். அதற்கு அந்த மிருகம் நீ கிபுலாவின் புரமாகப் போவென்று சொல்லியது.

5-வது கிஸ்ஸா.

தமீமுல் அன்சாரி நலியல்லாஹு அன்ஹு தஜ்ஜாலைக்கண்டு பேசிய விபரம்.

அப்போது தமீமுல் அன்சாரி நலியல்லாஹு அன்ஹு அலி நலியல்லாஹு அன்ஹுவைப்பார்த்து யாஅலியே! நான் அந்த மிருகத்தின் சொற்படி மேற்குப்புறமாக அதிக விசனத்தோடு வருத்தமெடுத்து நடந்தேன். அப்படி நடந்துபோகிற வழியிலொரு கொடி மையாகிய பலாமுஸீபத்தைக் கண்டேன். அது எப்படியெனில் வருத்தத்தினால் சிலநாள் வரைக்கும் நடந்தேன். அங்கோர் வனமொன்று எதிர்ப்பட்டது. அந்த வனத்தினுள் ஒரு பெரிய மரமொன்றிருந்தது. அந்த மரத்தின் அருகில் போனேன். அந்த மரத்தின் பேரில் ஒருமனிதனைக்கண்டேன். அவன் என்னைப்பார்த்து யிரட்டினான். அதலை நான் அம்மரத்தைவிட்டும் தூரவிலி ஓடிப் போனேன். யாஅலியே! நான் தூரமாக ஓடிநின்று அந்த மரத்திலவனை உற்றுப்பார்த்தேன். அவனை நெருப்பின் சங்கிலியைக் கொண்டு உரமாகக் கட்டியிருக்கக்கண்டேன். அப்போதவன் என்னைப்பார்த்து நீ எங்கிருந்து வந்தாயென்று கேட்டான். அப்பொழுது நான் அவனுக்கு என்னுடைய சங்கதிகளெல்லாம் சொன்னேன். அவன் என் மொழிகளெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு என்னைப்பார்த்து இப்பொழுது துனியாவில் ஹரூம் செய்கிறார்களா? காஜிகள் லஞ்சம் வாங்குகிறார்களா? பிள்ளைகள் விளையாட்டுகளை கைக்கொண்டு விளையாடுகிறார்களா? ஹாக்கிம்கள் நீதம் சரியாய்ச் செலுத்துகிறார்களா? எளியோர்கள் பேரில் அனியாயங்கள் நடக்கிறதா? சாராயம் கள்ளு பங்கியும் குடிக்கிறார்களா? கோட்சொலலை கேட்டு அதன்படி நடத்துகிறார்களா? ஆண் பெண் சொல்லின்படி நடக்கிறார்களா? குர்ஆன் ஹதீதுக்கு மாறுபாடாகச் செய்து நடக்கிறார்களா? பெண்ணின் ஒழுக்கமாய் நடக்கிறார்களா? வெட்கத்தை நீக்கிவிட்டார்களா? பெண்கள் புருஷன்மார்களை அடிமையாக்கிக் கொண்டார்களா? அண்ணன்

தம்பி என்று முறைகொண்டு ஓரிடத்தில் தூங்குகிறார்களா? அவர் பெண் வேற்றானுடன் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாரா? அவர்கள் ஒன்றுக்கொன்று கலந்திருக்கிறார்களா? சச்சை நீக்கிக் கொங்கையைக் காண்பிக்கிறார்களா? தூஷணம் பேசுகிறார்களா? முஸ்லிமானவர்கள் பணத்தின்பேரில் அதிக விருப்பமாயிருக்கிறார்களா? மீசையை வைத்து தாடியை சிரைக்கிறார்களா? பொறுமையானவர்கள் வருத்தத்தை யெடுத்துக் கொள்கிறார்களா? பொய்யும் புறமும் அதிகமாகப் பேசுகிறார்களா? பகைவர்களை வெல்ல யோசனை செய்கிறார்களா? ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து எரிச்சல் படுகிறார்களா? பெண்தன்னை நிருவாணியாகக் காண்பிக்கிறாரா? மருமகன் பேரில் மாயியர் பொல்லாங்குச் சொல்லுகிறார்களா? மருமகனோடு மாயியர் புணர்ச்சி செய்கிறாரா? பரிசுத்த முள்ளர்வர்கள் சுத்தத்தனத்தை நீக்கிறார்களா? சிறு பெண் பிள்ளைகள் பிள்ளை பெறுகிறார்களா? பெண்ணாதியும் புறஷணும் சச்சரவுப்பட்டு, அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேவர, வெளிமனிதர்கள் அவளுக்கு ஒப்புச் சொல்லுகிறார்களா? மருமகன் மாயியரோடும் நாத்திரோடும் சச்சரவு செய்கிறார்களா? புறஷணப் பெண்ணாகி அடிக்கிறாரா? இப்படிப்பட்ட வேலைகள் இப்போது உலகத்தில் நடந்துகொண்டு வருகிறதா? இல்லையா? வென்றுகேட்க, அப்போது நான் கொஞ்சம் கொஞ்சம் நடந்து வருகிறதென்று சொன்னேன். அதை அவன் கேட்ட மாதிரித்தில், கோடையிடிபோல் ஒரு சப்த மீட்டுக் கட்டியிருந்த சங்கிலிகளெல்லாம் அறுத்துவிழும்படியாக நாத்தை அசைத்தான். நான் அம்மரத்தில் கட்டுப்பட்டிருந்தேன். என்னுடைய வாய்தா வின்படி நானும் வந்து விட்டதென்று ஆங்காரங்கொண்டு அதிகத் துரிதப்பட்டான். அதனால் எனக்கு எப்படிப்பட்ட பயம் உண்டாயிற்றெனில், என்னுடைய போருமளவும் வராததில் முடிக்கொண்டது. அந்நேரவேளையில் வளத்தின் புறமாயிருந்து ஒரு மலக்கு வந்தார். அவர் முகம் பதினொன்று இரவு நிலவுபோல் அழகு இலங்கிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் கையில் நெருப்பிலை படைபுண்டதடி போன்றிருந்தது. அம்மலக்கு வந்து அவனை மிரட்டிப் பின்னும் உறமாகப்பிடித்து சங்கிலியில் அம்மரத்தின் மேல் கட்டிப்போட்டு அத்தடியாலோங்கி ஓடி அடித்துவிட்டு, என்னைப் பார்த்து நீ அவனுக்கு ஏனிப்பிடிச் சொன்னாய்? இவன் தஜ்ஜூல். முஸ்லிமானவர் களுக்கிடையில் பித்தாக் கலக்கல்

களைப் போடுகிறவன். இன்னும் துன்பாவில் இவன் கேட்ட தெல்லாம் கடக்கவில்லை. சூர்ஆன் ஹதீதின் ஹுக்கும்கள் பாக்கி யாயிருக்கிறதென்று சொல்லிப் போயினர்.

6-வது கிஸ்ஸா

தமிழூல் அன்சாரி றஸ்யல்ராஹு அன்ஹு மலைமேல்

ஒருவரைக் கண்டு பேசி மீண்ட விபரம்

யாஅலியே நான் அந்தக்கொடிய தஜ்ஜாலைவிட்டு நீங்கிய பின்பு என் தலைமேல் வந்து முடிந்த முஸீபத்துகள் யாதெனில், நான் மிகுந்த சஞ்சலத்தை உடுப்பாக உடுத்திக்கொண்டுநடக்கும் வழியில் கால்கள் கொப்பளித்து அசந்து அதிக இளைப்பாகி ஒரு மாத தடியில் படுத்து நித்திரைசெய்து விழித்துக்கொண்டு, அப்பொழுது ஹத்தஆலா வினிடத்தில் “ஓ நாயனே! நான் இப்படிப்பட்ட வருத்தங்கள் படுவதைப் பார்க்கிலும் என்னை மவுத்தாக்கிவிடு. இல்லா விடில் பாம்பு தேள்கள் கடித்துக் கொண்டு போட்டாலும் என்னை நாய், கரி, புலி முதலியவைகள் வந்து பிடுங்கித் தின்றுவிட்டாலும் அதைல் என்னுடைய முஸீபத்து நீங்கிவிடு” என்று துஆக்கேட்டு அவ்விடம் விட்டுப் பின்னுமெழுந்து, முன்னேக்கி நடத்தபோனேன். அப்படி வெகுதொலை போனதிள் பின்பு, என் கண் முன்கை ஒரு பெரிய மலை யெதிர்ப்பட்டது. அதன் கிட்டே பெரிய சமுத்திர மொன்று இருந்தது. அம்மலையினிடமாகப் பருந்து பறவை முதலிய ஒரு ஜத்துக்களுஞ் சஞ்சரிக்கவில்லை. அப்பொழுது நான் அந்த மலையின்மே லேறிப்போய் அங்கு நகமுக்கும் பார்த்து வந்தேன். அங்கோரீடத்தில் ஒருவித மனிதன் சக்திரவடிவாக ஒரு வலியுல்லா வைப்போல இபாதத்து செய்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டு நான் நேராக அவர் முன்பிற்சென்று அதிக வணக்கத்துடன் ஸலாஞ்செய்தேன். அப்பொழுது அவர் தலையைத் தூக்கி என் முகத்தைப் பார்த்து, மதாரமீன மொழியாக தன் வாயைத் திறந்து, நீ யெங்கிருந்து வருகிறாயென்று கேட்டார். அப்பொழுது நான் தாங்கள் யார்? இவ்விடத்திலேயே குடியாயிருக்கிறீர்களாவென்று அதிக மரியாதையோடு கேட்டேன். அதற்கவர், ஆம் நான் இவ்விடமேயிருந்து ஜீவினஞ் செய்து வருகிறேன். நீ இந்த மலையின் அந்தப்பக்கம் ஓரமாகப் போய்ப் பாரொன்று சொன்னார்.

அப்படியே நான் போய்ப் பார்க்கையில், அங்கு தோப் பொன்றிருந்தது. அத்தோப்போ செழித்துப் பூத்துக் காய்த்து பழுத்துச் சொரிந்திருந்தது. இன்னும் தண்ணீர் குழங்குகளும் பொங்கி எழுமயி யிருந்தன. இன்னும் எண்ணிக்கையின்றி விதவிதமான

பழங்கனாம் பழுத்திருந்தன. அதனுள் புகுந்து, வேண்டுமான கனிகளை யெல்லாம் அறுத்துத் தின்றேன். அக் கனிகளின் ருசியினால் எண்ணங்கள் மாறி அதிக சந்தோஷமானேன். அங்கு சிறிதுசேரம் இளைப்பாறி பலதிகையும் தோப்பை சுற்றிப் பார்த்தேன். அங்கு ஒரு அழகான மரமொன்றிருந்தது. அம் மரத்தடியில் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன். அம் மரத்தடியை விட்டுழுந்து அவரிடத்திற்குவந்தேன். அந்த மனிதன் என்னைப் பார்த்து ஹகத்தஆலாவின் குதறத்துகளைக் கண்டாயா? வென்றுசேட்டார். அதற்குநான் இறைவனுடைய குதறத்தையும் நஹ்மத்தையும் கண்டேனென்று சொன்னேன். அதற்கவர், நான் இந்தக் கனிகளை சாப்பிட்டுக்கொண்டு ஷுக்ரோடு ஹகத்தஆலாவின் இபாதத்து செய்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று சொன்னார். அப்பொழுது நான்மேலும் அவரைப் பார்த்து தங்களுக்கு உடுப்புகளென்கே யிருந்து வருகிறதென்று கேட்டேன். அதற்கவர் மாதமொருதரம் இங்கே ஒரு தீவிலிருந்து முஸ்லிமானவர்களின் கப்பல் வருகிறது அவர்கள் கப்பலை இங்கே கொண்டுவந்து கிறுத்தி, லங்கர்செய்து வஸ்திரங்கள் கொண்டுவந்து எனக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதை நான் வாங்கித் தைத்து உடுத்திக் கொண்டு அவர்கள் பேரால் ஹகத்தஆலாவினிடத்தில் துஆச் செய்வேன். அவர்கள் ஹகத்தஆலாவின் கிருபையினால் சலாமத்துப்பெற்று வருகிறார்களென்று சொன்னார். அச்சொல்லை நான் கேட்டு அவரிடமாதவே யிருந்துவிட்டேன். அப்படி இருந்து வருகிறநாளில் அவர் சொல்படியே கப்பல் வந்தது. அவர்கள் லங்கர் செய்து கப்பலை விட்டு இறங்கி, இந்தப் பெரியவர் இடம் வந்து வஸ்திரங்களைக் கொண்டுவந்து முன்னே வைத்தார்கள். அவைகளை அவர் எடுத்துக் கொண்டு துஆச்செய்தார். அப்பொழுது அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, இம் மனிதன் யாரென்று கேட்டார்கள். அப்பொழுதவர் இம் மனிதன் திசைதப்பி வந்தவர்; இவரை டீய்கள் உங்கள் கப்பலிலே கொண்டுபோய் காந்தப்பூயியி லிறக்கி விடுங்களென்று சொன்னார். அந்தச் சொல்லை அவர்கள் கேட்டு அதிக சந்தோஷத்துடன் என்னைக்கூட அழைத்துக்கொண்டு போய்க் கப்பலிலேற்றினார்கள்.

பின்பு, லங்கரை எடுத்துக் கப்பலின்மேற் போட்டு பாய்தூக்கிக் கப்பலை ஓட்டினார்கள். கடலில் கப்பல் ஓடினது. யா அலியே! அப்பொழுது என்னுடைய அதிஷ்டபாக்கியத்தைக் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள் அதிக ஓட்டமாகக் கடலில் கப்பலோடிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், ஒரு பெரிய சுழல்காற்று உண்டாயிற்று. அத்தக்காற்றினால் அவ்வேளையில் அவர்களுடைய வல்லமைகளொன்றும் நடக்கவில்லை. அப்பொழுது கப்பல் நடுக் கடலில்போய் விழுந்துவிட்டது. அப்பொழுது எல்லாரும் அதிக

விசனமெடுத்துக் கூக்குரலிட்டு அழுதார்கள். ஆனால் அந்த வேளை முடிவு வேளையான படியினாலே ஒருவருடைய யோசனையும் நடக்க வில்லை. அந்தக்கடலில் மலை ஒன்றிருந்தது. ஒரு பகுதிமலை தண்ணீரூள்ளும் மறுபகுதி வெளியேயுள் தெரிந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் ஒரு காற்று வந்து கப்பலை மலையில் கொண்டு மோகிவிட்டது. அதனால் கப்பலுடைந்து சகல ஜனங்களும் தண்ணீரில் மூழ்கி இறந்துபோயினர். எனக்கு மாத்திரம் ஒருபலகை அகப்பட்டது. அப்பலகையின்மேல் நான் ஏறிக்கொண்டு 40-நாள் வரைக்கு யிருந்தேன். யா அலியே! அல்லாஹ்குபுஹானஹுவத் தஆலா என்னை எப்படிக்காப்பாற்றின எனினில் இபுராஹீம் அலைஹிஸ்ஸலாத்தை நம்முடைய ராஜன்நெருப்பில் போட்டானே அப்பொழுது வேக ஒட்டாமல் அந்நெருப்பை தோப்பாக்கி விட்டானே அதுபோலும், இன்னும் யூசுபு அலைஹிஸ்ஸலாத்தை அண்ணன் மார்கள் கூடி கிணற்றில் போட்டுவிட்டார்களே, அவரைக் கிணற்றினுள் காப்பாற்றினே அதுபோலும், இன்னும் யூசுபு அலைஹிஸ்ஸலாத்தை மீன் விழுங்கிவிட்டதும், அவரை மீன் வயிற்றில் ஜீவியத்தோடு வைத்து காப்பாற்றினே யதுபோலும், இன்னும் நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாத்தை பெருவெள்ளத்தில் கப்பல் கவிழ்ந்து போகாமல் ஸலாமத்துப் பெறும்படியாகக் காப்பாற்றினே அதுபோலும், இன்னும் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாத்தை பிர்வூனைக் கொண்டும் ஆற்றைக் கொண்டும் காப்பாற்றினே யதுபோலும், இன்னும் ஷத்தாகை சமுத்திரத்தில் பிறக்கவைத்துக் காப்பாற்றினே அதுபோலும், மகா வல்லமையும் நஹ்மத்துமுள்ள ஹக்ஸுபுஹானஹுவத் தஆலா என்னையும் கடலில் யாதொரு சேதமும் வராதபடி காப்பாற்றினான்.

7-வது கிஸ்ஸா

மாணிக்கம் மரகதம் முதலியவைகளைக் கண்டெடுத்த விபரம்.

யா அலியே! இன்னுங் கேளுங்கள், சகலவற்றையும் படைத்தாளுகிற நஹ்மானுடைய குத்தத்தானது எப்படிப்பட்டதாக இருக்கின்றது! அது ஒருவருடைய கட்டுக்குள் அடங்குகிறதல்ல. எல்லாம் அதற்குள் அடங்கி யிருக்கின்றன. நான் இப்படி அந்த சமுத்திரத்தில் நப்புடைய காவலினாலே 40-நாள் வரைக்கும்

அன்னம் ஆகாரயின்றி அப்பலகையின் மேலிருக்க கடலின் அலைகளினால் அப்பலகையானது தப்பித் தடுமாறி, கடைசியில் ஹக்தஆலா ஓரங்கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அப்பொழுது நான் கிழேயிறங்கி நடக்கப்போனால் எனக்கு எள்ளளவும் வல்லமையில்லை. அப்படியும் நான் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறித் தள்ளாடித் தள்ளாடி அசைந்து நடந்துபோனேன். அந்தகாட்டிலுள்ள பழங்களைப் பறித்துத்தின்று பசியினைப்பாறுவேன். இப்படி அநேகநாள் திரிந்தேன். அப்படி அலைத்து திரிந்துவருகிற நாளையில், ஓரிடத்தில் அங்கி வேளையிற் றங்கினேன். அப்பொழுது வெகுதொலையில் ஓரிடத்தில் பிரகாசிக்கக்கண்டு, அது ஹக்த ஆலாவினுடைய ஒலிவென்று நான் மனதிலெண்ணினேன். பின்னும் இத்தனை ஜோதியாய்த் தெரிவது அங்கோர் பட்டணமாயிருக்கும் இல்லா விட்டரல் இவ்வளவு வெளிச்சமீரா தென்மெண்ணி, அன்றிரவை அங்குபோக்கி விடியற்காலத்தில் அவ்விடம் விட்டெழுந்து முன்னோக்கி மெத்த வருத்தங்களெடுத்து நடந்து, அவ்விடம் போய்ச்சேர்த்தேன். அங்குபோய்ப் பார்க்கும் பொழுது, ஒரு மனிதரையும் காணவில்லை. சமமாகிய சூரியும் சோலையுமாயிருந்தது. அங்கு கணக்கற்ற மாணிக்கமும், முத்தும், நவரத்தினமும் மாயிருந்தது. அவைகளுடைய ஒளிபிரமாதமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவைகளை கண்ணாற் கண்டவுடனே அதிக விருப்புற்று அதில் சில திணுகளை வாரி எடுத்துக்கொண்டேன். அப்பொழுது என் மனதிற்கு இன்னும் உன்னுடைய ஆசையும் பிரியமும் தொலையவில்லையா? வென்று புத்திசொல்லி இப்படிப் பட்ட வருத்தங்கள் மூழ்கியும் துனிபாவை விறும்புகிறயே யென்று, எடுத்தவைகளை அங்குபோட்டு விட்டு வெருங்கையாகவே என் வழியை பிடித்து நடந்தேன்.

8-வது கிஸ்ஸா

சில முனிபத்துகளைக் கண்டதும் பயந்ததும் ஓடினதும்

ஆகியவைகளின் விபரம்.

யா அஸியே! பின்னும் எந்தலைமேல் வந்து விடியுமான முனிபத்துகளும், வருத்தங்களும் விசனங்களும் மிகவுண்டு. அவைகளில்கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன். நான் மிகுந்த பயத்தோடு வருத்தமெடுத்து சஞ்சலத்தோடு வழியை பிடித்து முன்னோக்கி நடக்கையில் ஒன்றுக்கிரண்டாக பெரிய பலாயொன்று எதிர்ப்பட்டது. அது எப்படிப்பட்ட பலாயெனில், இருந்தாப்போ

லிருந்து, பெரியபடைப்புண்ட ஒருபாம்பு வாயைத் திறந்துகொண்டு, கோடையிடிபோல் சப்தயிட்டுக்கன்னங் கமேலென்று என் முன்னாக வந்தது. அதை நான் கண்டுதிடுக்கிட்டுக் கலக்கங்கொண்டு பின்வாங்கி ஓடினேன். அப்பாம்புஎன்பின் துடர்ந்துதூரத்திக்கொண்டு வந்தது. அப்பொழுது என் மிகுந்த பயத்தோடு ஹக்த ஆலாவினிடைத்தில் “நாயனே! நீ இப்போது என்னை இக்கப் பலாயாகிய பாம்பி னுடைய ஆபத்தை விட்டுகாப்பாற்றி விடென்று கெஞ்சி துஆக் கேட்டேன். அது ஏனெனில், இனி நாம் இத்தப் பாம்பைவிட்டு தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறதில்லையென்று நம்பிக்கையற்றவனாய் விட்டேன். அப்போது முன்னால் எனக்குப் பரி கற்றுக்கொடுத்திருந்த இஸ்மை ரூபகஞ்செய்த ஓதினேன். யா அலியே! அப்பொழுது நான் அந்த பலாயைக் கொண்டு 4 நாள் மட்டும் எங்கும் தங்காமல் ஓடினேன். கடைசியில் திரும்பிப் பார்த்தேன். அப்போது அத்தப் பலா என்பின் வராமல் நின்றுவிட்டது. அதனால் என் வருத்தமெடுத்தேன். இனி அத்தப் பலாயைக்கொண்டு தப்புக்கிறதில்லை யென்று பயந்து ஒரு மரத்தடியில் போய் நின்று என்னுடைய இரண்டு கையையெடுத்து ஹக்தஆலாவினளவில் “யாறப்பே! இனிமேல் என்னால் யாதொரு வல்லமையுமில்லை ஆகையால் எனக்கு ஒரு வருத்தமும் கேராமல் என்னை மவுத்தாக்கிவிடு. இனி அலியே என்னால் முடியவில்லை யென்று துஆக் கேட்டேன். அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அங்கு என்னிடத்திற்கு இருந்தாப்போலிருந்து ஒரு மனிதன்வந்தான்.

அம்மனிதன் என்முன் வந்து சலாம்சொல்லி மிகுந்த மரியாதை செய்தான். அவனை என் பார்த்தேன். அவன் முகம் பதினாலாம் இரவு நிலவுபோலிருந்தது, உடைகள் உயர்த்தஉடையுடுத்திருந்தான். அவன் என்முகத்தைப் பார்த்து, ஏ: தமிழ்மூல் அன்சாரியே! நீ என்னத்திற்காக இவ்வளவு சஞ்சலப்படுகிறாய்? நீ உன்னுடைய மனதை சந்தோஷப்படுத்தி, உன்னுடைய பட்டணமும் வீடுக்கிட்டே வந்துவிட்டன, என்று சொன்னான். அத்தச் சந்தோஷமான வார்த்தையைக் கேட்டு, உனக்கு அல்லாஹுத் தஆலா ரஹமத்துச் செய்க! நீ என் மனதுக்கத்தை கீக்கிச் சந்தோஷ வார்த்தைகளைச் சொல் என்று கேட்டேன். அதற்கவன் என் முகத்தைப்பார்த்து, இப்பொழுதே உன்னை உன்வீடு கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன். இன்னும் உன்னை சிலநாள் வரைக்கும் ஒரு தேசத்தை; யானும்படியான அரசனாகசெய்து உன்னுடைய விசனங்களுக்கும் வருத்தங்களும் நீங்கும்படிச் செய்வேன், நீ என் சொல்லைத் தட்டாமற் கேட்பாயாகிலும் நடப்பாயாகிலும், இவ்வளவு வேலை களுஞ் செய்வேன். இல்லாவிடில் இல்லையென்று சொன்னான். அதை என் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டும், ஒருபோதும் உன் சொல்லைத்

தட்டுகிறதில்லையென்று சொன்னேன். யா அலியே! அதன் பின் நடத்ததை சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். என்னை அவ்விடமே கீறுத்திவிட்டு கண்ணிற்கு மறைவாக எங்கேயோயிருந்து நல்ல நல்லருசியுடைய நீசமத்துகனையும் ஒருகூலாநில்தண்ணீர்நங்கொண்டு வந்து என்னெதிரில் வைத்தான் அப்பொழுது எனக்கு சிலநாள் பட்டினியானபடியினாலே அவைகளைக் கண்டவுடனே மிகுந்த ஆவலோடு எடுத்துத்தின்று நீரைக்குடித்து பசியாறிக்கொண்டேன். அப்போதவன் எனக்குக் கொண்டுவந்தவைகளில் சில தினுகுகளை யெடுத்து கையிற்கொடுத்து, இதை நீ உன்னிடமாக உயிரைக் காப்பாற்றுவது போல பத்திரமாக வைத்திரு, நான் எப்பொழுதாவது செத்துப்போனாலும் வெந்து சாம்பலாய்ப்போனாலும் உடனே இதுகளைஎன்பேரில் போடு. நான் உயிர்ப்பெற்று எழுந்திருப்பேன். ஆகையினால் இதை உன்துணியில் மூடி தந்துக்கொள்ளென்று சொல்லிக் கொடுத்தான். அதைநான் வாங்கி இதிலென்ன மர்பயிருக்கிறதோவென்று வைத்துக்கொண்டேன். பின்னும் அவன் என்னைப்பார்த்து நீ நான் சொல்லியபடி கடப்பாயாவென்று கேட்டான் அப்படியே நடக்கிறேனென்று சொன்னேன். அப்பொழுதவன் அவ்விடமே யிருந்தாப் போலிருந்தாகிமே விழுந்து உருண்டு புரண்டு தன்னைப் பெரியகோழி யுருவாக்கிக் கொண்டான். என்னைப்பார்த்து நீ ஒன் றுக்கு மஞ்சாமல் என்னைபேரிலேறிக் கொள்ளென்று சொன்னான். நான் பயந்து, ஏறாவிட்டால் என்ன செய்வானோவென்றஞ்சி உடனே அந்தக் கோழியின் முதுகின்பேரி லேறிக்கொண்டேன்.

உடனே அக்கோழி என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு காற்றைப் போல் பறந்து, வானத்தளவில் வீசுங்காற்றையுந் கடத்தது. இப்படிச் சில நாளளவும் வானத்தில் பறந்துபோகையில் அங்கேர் பெரிய மலை இருந்தது. அம்மலையின்மே லென்னைக் கொண்டபோய் யிறக்கினது. பின்பு ஒரு நாழிகைவரைக்கும் எங்கேயோ போய் மறைத்திருந்துவந்து, பின்னும் என்னைப்பார்த்து நான் சொன்னபடி மறக்காமல் செய்வாயா லென்றது. பின்னுமென்னை அங்கிருந்து தூக்கிக்கொண்டு பறந்து சூரியைவிட்டு வானத்தில் கொண்டிபோனது. அங்கேபோய் ஒரு குகையினுள்ளே என்னை யிறக்கினது. அந்தக் குகைக்குள் எத்தனையோ நாள் இருட்டினுள்ளே போனோம். அங்கே இராப்பகலென்ற ஒன்றுத் தெரியவேயில்லை. இப்படி எத்தனையோ நாள் அவ்விருட்டினுள் போகையில் அதன்பின்பு என்னை வெளிச்சத்திற்கொண்டுவந்தது. அங்கே பெரிய சுழத்திரமொன்று எதிரில்வந்தது. அதையுந்தாண்டி அப்புறம் சென்றேன். பின்னுமொரு கடல்வாது எதிர்ப்பட்டது. அங்கு வானத்தளவு உயர்ந்தமலை ஒன்றிருந்தது. அங்கேர் மெத்தை இருந்தது. அதற்கு வாசற்படிக்கு சூட்டிடிருந்

தது. அப்பூட்டின் பேரில் சுலைமான் அலைஹிஸ்ஸலாமுடைய கலிமா எழுதியிருந்தது. அப்போது அந்தத் தேவு என்னைப்பார்த்து நான் சொன்ன சொல்லின்பேரில் நீலையாயிருக்கிறாயாவென்று கேட்டது. அதற்கு நான் நீலையாயிருக்கிறேனென்று சொன்னேன். அப்பொழுதவன் அங்கே உருண்டு புரண்டு கோழியின் உருவை நீக்கி தன் சுயரூபமெடுத்துக்கொண்டான். பின்பு அப்பூட்டிற்கு கயிறுக்கட்டி யிருந்தது. அதைப்போய் அவிழ்க்கவும் பூட்டுக்கீழே விழுந்துவிட்டது. அப்பொழுதவன் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வாசற்படியில் உட்கார்த்தான். அப்பொழுது நான், அங்கே பார்த்தேன். யா அலியே! எண்ணிக்கையற்ற தேவுகளிருந்தன. அவைகள் என்னைத்தின்னும்படியாகப் பார்த்தன. அப்பொழுது இந்தக்கயிற்றை அவைகளுக்குக் காண்பிக்கவும், அந்தத்தேவுகள் கயிற்றைப்பார்த்து தலையைக் கீழே போட்டுக்கொண்டன. அப்பொழுது ஈரங்கள் இரண்டாவது வாசற்படிக்குள் போனோம். அளவற்ற பலாய்களைக் கண்டோம். இன்னும் அளவற்ற பரம்பும் தேள்களு யிருந்தன. அவைகளைக் கண்டவுடனே என்னுடலெல்லாம் நடுக்கலெடுத்துக் கொண்டது. அவைகளு மென்னைக்கொல்ல நாடின. அவைகளுக்கும் அந்தக்கயிற்றை காட்டவும் பார்த்து சுமமாயிருந்து விட்டன. அவ்விடம்விட்டு மூன்றாவது வாசற்படிக்குள் போனோம். யா அலியே! அவ்விடத்தின் சங்கதிகள் யாதெனில், அங்கே கணக்கிலடங்காத இராட்சஸ கூட்டமிருந்தது. அவைகளெங்களை புசிக்க நாடின. அங்கு அந்தக் கயிற்றைக்காட்டவும் அவைகள் பார்த்துத் தலைகுனிந்துவிட்டன. அவ்விடம்விட்டு 4-வது வாசலைத் தாண்டி அஞ்சாவது வாசற்படிக்குள் போனோம். கணக்கில்லாத புலிகளிருந்தன. அவைகளுமெங்களைக் கிழித்துத்தின்ன நாடின. அவைகளுக்கும் அந்தக் கயிற்றை காட்டினோம். அவைகளும் தலை கவிழ்ந்துவிட்டன.

அவ்விடம்விட்டு ஆறாவது வாசற்படிதாண்டி ஏழாவது வாசற் படிக்குள்ளே போனோம். அங்கே சில புதுமைகளைக் கண்டேன். உயிரை வதைசெய்யும் ப்டைப்புகள் உலகத்தில் எத்தனை வித முண்டோ அத்தனை விதமான படைப்புகளும் அங்கேயிருந்தன. எட்டாவது வாசற்படிக்குள் போனோம். அங்கே பெரிய சிம்மாதன மொன்று, முத்து, மாணிக்கம், கோமேதகம், புஷ்பராகம் முதலிய கவமணிகளினால் சிங்காரித்திருந்தது. அதுஹத்த ஆலாவின் குதரத்தினால் படைப்புண்டானதேயன்றி மனிதரால் செய்தவையல்ல. அந்த சிம்மாதனத்தின் பேரில் பதினொன்றாம் பக்கத்து சிலவி னொளிபோல் முகயிலக்கவும், நல்ல வாலிபக்காரராகவும் கையை மார்மேலும் வைத்துக்கொண்டு படுத்து உல்லாச கித்திரை செய் துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய தலைமாட்டில் மாணிக்கத்தால்

படைப்புண்ட சூத்து விளக்கொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதனுடைய ஒளியையும் வடிவையும் இவ்விதமென்று சொல்ல முடியாது. கையின் சுண்டு விரலில் ஒரு மோதிரமிட்டிருந்தது. அதை சுற்றிலும் நாலு கற்களிருந்தன. அந்த கற்கள் ஜுஹரு வென்னும் நட்சத்திரம் போல பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கே நாலு பாம்புகள் காவலாக யிருந்தன. நான் இந்த அதிசியங்களை யெல்லாம் என்கண்ணாக்கண்டு பின்பு என்னை அழைத்துப் போன தேவுவைப்பார்த்து இவ்வித உல்லாச நித்திரையாகவும் அலங்காரமாகவும் காவலாகவும் படுத்து நித்திரை செய்பவராயரென்று கேட்டேன். அதற்கந்த தேவு இவர் சுலைமான்ரபியென்று சொன்னான். பின்னும்வன் என்னைப்பார்த்து, நான் இவ்வளவு வருத்த மெடுத்து பலமுனிபத்துகளுக்கும் பயப்படாமல் இவ்வளவு தூரம் வந்தது இந்த மோதிரத்திற்காகவேண்டியே. இம் மோதிரம் என் கைவசமாக அகப்படுமாகில், உலகத்திலுள்ள யாவையும் என்னுடைய சொல்லைக்கேட்டு எனக்குப் பயந்து நடுங்கி நடக்குமென்று சொன்னான். அப்பொழுதுநான் அந்த தேவைப்பார்த்து “அடா பயித்தியக்காரா, இவர் அல்லாஹு தஆலாவுடைய ரபி; யிருந்த சங்கை பெற்றவர், அதிகபலமுள்ளவர். ஆகையால் நீ இப்பொழுது நினைத்துவந்த நினைப்பை ஒழித்துவிடு” வென்று சொன்னேன். என்சொல்லைக்கேட்டு அப்பாவி, அதிக கோபம் கொண்டு என்னை உறுக்கிப்பார்த்து நீ நான் சொன்னவேலையைச் செய்யென்று சொன்னான். அதற்கு நான் பயந்து சுமாயிருந்து விட்டேன். அப்பொழுதுவன் தன் கையிலிருந்த கயிற்றை யென் கையில் கொடுத்து நான் வெந்து சாம்பலாகிப்போவேனாகில் இந்தக் கயிற்றால் என்பேரில் அடியென்று சொன்னான். யாஅலியே! அந்த பாவியானவன் அந்த மோதிரத்தை கழட்டகிட்டே நெருங்கினான். அப்பொழுது இருந்தாப்போலிருந்து அவன் பேரில் நெருப்பு வந்து வீழ்ந்து சாம்பலாய் வெந்துப்போனான். அப்பொழுது நான் அச்சாம்பலின் பேரில் என் கையிலிருந்த கயிற்றாலடித்தேன். உடனே அவன் உயிர் பெற்று எழுந்தான். பின்னும் என்னைப்பார்த்து, நீ இந்தவேலையை மறக்காமல் ஜாக்கிரதையோடு இருந்துசெய்துவா, யென்று கட்டளையிட்டான். பின்னும் மோதிரத்தைக் கழட்ட போனான். பின்னும் முன்போல் வெந்து சாம்பலாகிப்போனான். பின்னும் முன்போல நான் கயிற்றாலடித்தேன். உயிர் பெற்றெழுந்தான்.

பின்னு மென்னைப்பார்த்து முன் சொன்னபோலே சொல்லிக் கட்டினாயிட்டான். அதற்கு நான் அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்புக் கொண்டேன்.

பின்பு யாஅளியே! அம்மோதிரத்தைக் கழட்ட துரிதப்பட்டான், அப்பொழுதுமவன் பேரில் நெருப்புவந்து வீழ்த்து வெந்த சாம்பலாய்ப் போனான். பின்னும் நான் அக்கயிற்றூலடித்தேன், உடனே உயிற் பெற்றெழுந்தான். என்னைப்பார்த்து அதிகக்கிருபையோடு ஆண்டவனின் பேரில் கிருபை செய்வவென்று வாழ்த்தி, 'உன்னை உன் வீட்டிற்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதுமன்றி ஒரு தேசத்தினுடைய அரசும் ஆளும்படி உனக்குக்கொடுப்பேன். நீ இந்த வேலையின்பேரில் சிலையாயிரு' வென்று சொன்னான். அதற்கு நான் அப்படியே நடக்கிறேனென்று சொன்னேன். இன்னும் அப்பாவி மோதிரத்தைக் கழட்ட கிட்டே நெருங்கினான். அப்பொழுது இருந்தாப்போலிருந்து நெருப்பு அவன்பேரில் வந்து வீழ்த்தது. அதனால் வெந்த சாம்பலாய்ப் போனான். காலாவதுமுறையும் நான் கயிற்றூல் அடிக்க நாடினேன். அந்நேரவேளையில் ஹக்கதுலாவின் உத்திரவியன்படி ஜிபுரயில் அலைஹிஸ்ஸலாம் வந்து என்னைப்பார்த்து, தமீழூல் அன்சாரியே நீ கயிற்றூல் அடிக்க வேண்டாம், என்று சொன்னார். நான் அடிக்காமல் சும்மா யிருந்துவிட்டேன். அதனால் அந்தப்பாவி எழுந்திராமல் ஜஹன்னமென்னும் நாகம் போய்ச் சேர்த்தான். அப்பொழுது ஜிபுரயில் அலைஹிஸ்ஸலாம் என்னைப்பார்த்து நீஎன்சொல்படி நடத்தபடியினால் உயிற் பெற்றாய். இன்னும் இந்த தேவானது கொடிய நடத்தையுள்ளது. இதனிடத்தில் சூனியத்தினால் செய்த ஒரு மோதிரயிருக்கிறது. அந்த மோதிரத்தினுடைய வல்லமையினால் இவன் கைவசமாக அநேக தேவுகளும், பரிகளும் அடங்கியிருந்தனர். இன்னும் சுலைமான் அலைஹிஸ்ஸலாமுடைய மோதிரம் ஒன்று மாத்திரமில்லை, ஆகையால் இந்தக் காபிராகிய தேவு அதையும் கழட்டி எடுத்துக் கொள்ளத் திரிந்து அலைத்து கடைசியில் இவ்வேலை செய்யத் தலைப்பட்டான். அதனால் இவனை ஹக்கதுலா கொன்று எரகவாதியாக்கிவிட்டான். ஆகையால் நீ இவன் வசமாயிருக்கும் சூனியத்தின் மோதிரத்தை யெடுத்து வைத்துக்கொள்வாயானால் உனக்குத் தேவுகளும் பரிகளும் அஞ்சி ஒடுங்கியிருக்கும். நீ அவைகளுக்கெல்லாம் மேன்மையாயிருப்பாயென்று அம்மோதிரத்தை என் கையிற் கொடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு வெளியாக்கி கிபுலாவின் புறமாகப் போ வென்று எனக்கு சொல்லிவிட்டு மறைத்துபோனார்.

9வது-கிவ்வலா.

போகிறவறியில் ஒரு மாளிகையைக் கண்டதும்.

அதனுள்சேர்ந்தும், அங்கொருத்தரோடு சந்தித்ததுமான விபரம்.

யா அலியே! எனக்கு ஜிபுரயில் அலைஹிஸ்ஸலாம் சொன்ன படியே நானந்த மோதிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அவர்காண்பித்த வழியாகவே, சஞ்சலமென்னும் உடையை யுடுத்திக்கொண்டு மேற்குப்புறமாகக் காட்டில் முன்னோக்கி நடக்கும்போது, அங்கு விசாலமாகிய மெத்தை ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அம்மஹல் எப்படிப்பட்ட வேலைகள் செய்திருத்ததெனில், வெள்ளியினால் செங்கல்களும், பொன்னினால் சாந்துகளுமாகக் கட்டடம் கட்டப்பட்டிருத்தது. அதைக்கண்டு அதனுள் பிஸ்மில்லாஹ்வென்று சொல்லி உள்ளே நுழைந்தேன். அங்கொரு வாலிபர் பதினாலாம் இரவு கிலவுபோல முகமும், திரண்டுருண்ட வடிவமும், சிரித்தவாயும், கல்லகுணமும், அன்பாசாரமுள்ள கிருபையான பார்வையுமுள்ள கண்ணுடைய வராகவியிருத்தார். அவரைப்போல் மற்றொருவரை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. நானவருகில் போனேன். அவரென்னைக் கண்டவுடனே முன்னர் தான் சலாஞ்செய்து ஏ தமிழில் அன்சாரியே! என்ன உன்பேரில் முடிவாயினது.? இன்னும் உன்னைக்கொண்டு போன கொடிய பாதகனாகிய தேவு உன்னை எங்கே கொண்டுபோய் விட்டு விட்டான்.? என்னென்ன முஸீபத்தாகிய வேலைகளைச் செய்தானென்று, முன்பின் கண்டவர்களைப்போல என்பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, இப்படியெல்லாம் கேட்டார்.

அப்பொழுது நான் முதலிலிருந்து சுலைமான்நபியிடம் போன வரைக்கும் ஒன்றுத் தவறாமல் சொல்லிவந்தேன். அப்பொழுது அவ்வாலிபர் என் முகத்தைப் பார்த்து, ஓ தமிழில் அன்சாரியே! நானும் அந்த வெந்துபோன தேவைப் பார்த்து “நீ தீவிரஞ் செய்யவேண்டாம், உன்னாலொருபோதும் அடவேலை முடியாது, அவரோ ஹக் தஆலாவின் தூதராகிய சுலைமான் நபி, அவருடைய மோதிரத்தைக் கழட்டிவர உன்னால் முடியாது, அப்படித் துணிந்து போவாயாகில் கடைசியில் பெரிய வறுத்தத்தை யெடுப்பாய், அதலைச்சீரழிந்துஹலாக்குப் பெறுவாய்” யென்று காண விதமாகிய மொழிகளெல்லாஞ் சொன்னேன். அவன் என் சொல்லைக் கேட்காமல் அழிந்துபோனதே மெத்த நலமாயிற்றென்று சொன்னார்.

அப்பொழுது நானவரைப் பார்த்து என்னை நீ இன்னொன்று எப்படி அறிந்தாயென்று கேட்டேன். அதற்கவர் தவறாது வேதத்தில் பின்காலத்தில் நபிஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமுடைய அல்லாபுகளில் சின்றும் ஒருவர். இன்ன பேருள்ளவர்,

இன்னகாலத்தில் இவ்விடத்திற்கு வருவாரென்று சொல்லியிருந்தது. அது இப்பொழுது என் நினைப்பில் வந்தது. ஆகையால் நான் தற்களுடைய பேரைச் சொல்லியழைத்தேன். அல்லாஹ் சுபுஹான ஹு வத்தஆலா தங்களை என் கண்ணிற் கொண்டு வந்து காட்டினனென்று ஷூக்ரு செய்து என்னைப்பார்த்து, நான் ஈமான் கொண்டு முஸ்லிமாகிக் கரையேறவேணும். ஆகையால் எனக்குக் கலிமாச்சொல்லிக் கொடுவென்றார். உடனே என் கலிமாச் சொன்னேன், அவரும் கலிமாஓதி ஈமான் கொண்டார்.

அதன் பின்பு, யா அலியே! நான் அந்த வாலிபரைப் பார்த்து பரிதேவுகளின் இடத்தில் நீ என்னவிதமாக வந்தாயென்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் நானொரு பாதுஷாவினுடைய பிள்ளை, என்னுடைய பட்டணம் இன்னப்பட்டணம். இப்பொழுது உன்னைக் கொண்டுபோய் கலிமான் பபியுடைய மேதிரத்தைத் திருடப்போன அந்த பாவியாகிய தேவானது, என் தாயையும் இங்கே யெடுத்துக் கொண்டு வந்து இந்த மாளிகைக்குள் வைத்துவிட்டது. நான் அப்பொழுது என் தாயாருடைய வயிற்றினுள்ளிருந்தேன். இங்கே வந்தபின் என்னைப் பெற்றார். அதன்பின்பு என் தாயார் இறந்து போனார். அன்று முதலாக இந்தத் தேவுடைய வசமாக வளர்ந்து வந்தேன். என்னையும் மிகுந்த பிரியமாக வளர்த்து வந்தது. என் கைவசமாக எத்தனையோ தேவுபரிகள் என் உத்திரவின் பேரில் நடக்கும் படியாகக் கட்டினாயிட்டு எனக்கு அதிகாரமுற் கொடுத்தது. அவைகளெல்லாம் எனக்குப் பயந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து என் சொல்படி நடந்து வருகின்றன, என்று சொன்னார்.

யா அலியே! அப்பொழுது நான் அவ்வாலிபனைப் பார்த்து இந்த பஸாமுஸீபத்தில் இன்னும் எத்தனை நான் வரைக்கும் சிக்கியிருப்பேன், ஆகையாலெனக்குப்போகவழி காண்பி யென்று கேட்டேன். அப்பொழுது அவன் என்னைப் பார்த்து நீ என்கூடவா. இன்னும் உன்னுடைய பட்டணம் 100 வருஷத்தின் வழிப்பயண முண்டென்று சொல்லினது. அந்தச் சொல்லை நான் கேட்டமாதிரித்தில் ஹா! வென்றுபெருமூச்சோடு ஒரு சப்தமிட்டு இனி யெனக்கு அவ்வளவு வயதுமுண்டா! நானும் உயிரோ டிருப்பேனா! வென்று நம்பிக்கையற்றுக் கைசேதமுள்ளவகை விட்டேன். அப்பொழுது என்னை அழைத்துக்கொண்டு போயினது. நானும் கூடவே போனேன். அப்பொழுது அங்கோர் தேவின் அருகில் போனது. யா அலியே! அந்த தேவு எப்படிப்பட்ட கொடிய பாவியெனில், அதைப்பார்த்தவர்கள் இறந்து போவார்களே யன்றி, ஒருகாலும் பிழைக்கமாட்டார்கள். அந்தத் தேவு இந்தப் வாலிபரை பார்த்தவுடனே நடுநடுக்கிவிட்டது அப்

பொழுது அந்தத் தேவைப் பார்த்து என் சொல்படி நடக்கவேண்டுமென்றது. அந்தத் தேவு பயந்து நான் வியாதியாயிருக்கிறேன், ஆனாலும் தங்கள் சொல்லை என் தலைமேலேற்றி செய்வேன், உன் சொல்லை நான் முகந்திருப்பேன், நீ கைகாட்டிய விடத்திற்குக் காற்றாய்ப் பறப்பேனென்றது, அப்பொழுது அவர் இவரைப் பத்திரமாகக் கொண்டுபோய் மதினத்திலிருந்தைய வீட்டில் விட்டுவரவேன்று விடைகொடுத்தது. அதற்கு அந்தத் தேவு அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு என்னைத் தூக்கிக் கொண்டது.

யா அலியே! அக்கொடிய பாவிமாகிய தேவு காற்றை போல் வானத்தளவாகப் பறந்து அங்கிருந்து கீழே போட நாடினது. நானென்னென்று சொல்வேன், என்னுடன் ஈனாவிகமாகிய கொடிய வார்த்தைகளெல்லாம் சொல்லினது. அந்நேரம் என் கையில் மோதிரியிருந்தபடியினாலேயும் பரிகற்றுக் கொடுத்த இஸ்லிமனுடைய பலத்தினாலேயும் அதுசெய்த வல்வினை ஒன்றும் என்னை ஹலாக்குச் செய்யவில்லை. அங்கே ஒரு சமுத்திரமொன்று எதிர்ப்பட்டது. அந்த சமுத்திரத்தினோமாக பெரிய மலை ஒன்றிருந்தது. அந்த மலையைப்பார்த்து என்னை தூக்கி யெறிந்துவிட்டது. அம்மலைக்கு அதிகாரியாக அங்கே ஒருகொடிய தேவு வொன்றிருந்தது. அந்தத் தேவு எவ்வளவு பெரிதாய் இருந்ததெனில், என்னையும் என்னைக் கொண்டுபோன தேவையும் விழுங்கும்படியானதாயிருந்தது. அதைக்கண்டு நான் பயந்தேன். அப்பொழுது இந்தத் தேவானது உன்னுடைய மோதிரத்தைக் கழற்றி அந்தத் தேவுக்குக் கொடுப்பாயாகில் உனக்கு வழிகாண்பிக்கும், நீயும் வீடுபோய்ச் சேருவாயென்று சொல்லினது. உடனே நான் மோதிரத்தைக் கழட்டி அதன் கையிற் கொடுத்தேன். அம்மோதிரத்தை வாங்கிக் கொண்டு அக் கொடிய தேவானது என்னை மோசம்பண்ணி மோதிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனியாய் விட்டுவிட்டு ஓடிப் போய்விட்டது. அப்பொழுது நான் அம்மலைமேல்கின்று பெருங்கூச்சலோடு அழுதேன். பின்னும் முன்னேக்கி நடந்தேன்.

யா அலியே! நான் அவ்விடம்பட்ட முஸீபத்தை என்ன சொல்லப் போகிறேன், என்னுடைய அறிவும் நிதியும் என்னைவிட்டு விளகினபோது, அங்கோரிடத்தில் முத்து மாணிக்கங்களினால் சிங்காரித்த சிம்மாதன மொன்றிருந்தது. அதன்பேரில் வானத்தளவு உயரமாக பெரிய தேவு வொன்று உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்தது. அதை நான் கண்டவுடனே கிடுகலங்கி விட்டேன். அப்பொழுது அத்தேவு அதிகக் கோபங்கொண்டு ஆங்காரத்தோடு சப்தமிட்டு என்னைப் புசிக்க எழுந்தது. அதை நான் கண்டு மலைமேலிருந்து எகிரிகீழே குதித்துவிட்டேன். அப்பொழுது நான் என்னுடைய உருப்புகளெல்லாம் துண்டு துண்டாகி விடுமென்று

எண்ணினேன். அந்த ஆபத்தை அல்லாஹு தஆலா பார்த்து ஒரு சேதமும் வராதபடி என்னைப் பூயியிலாக்கிவிட்டான்.

10-வது கிவ்வலா

ஒரு மாளிகையைக்கண்டதும், அதனுள் சென்றதும்
அங்கு இளைப்பாறியதுமான விபரம்

யாஅலியே! என் அம்மையின் மேலிருந்து கீழேவிழுந்து யாதொரு ஊணங்களில்லாம லெழுந்து முன்னேக்கி சிறிது தூரம் கடந்தேன். அப்போது என்னெப்படி கடந்தோடினேனெனில், ஒருவாரம்வரையில் திரும்பிப் பார்க்காமல் அத்தத் தேவுடைய பயத்தினால் ஓடினேன். அவ்வழியில் மேற்குப் புறமாக மாளிகை பொன்றிருக்கக் கண்டேன். அப்படிப்பட்ட அழகாகிய மாளிகையை, ஒரு மனிதனுள் கண்டறியான். அப்பொழுது என் அம்மெத்தையின் கிட்டேபோனேன். அம்மெத்தையின்பேரில் ஒளிவு இலங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் வாசற்படிக்கு யூட்டிடிருந்தது. அப்பூட்டின் பேரில் பிஸ்யில்லா சொல்லி கையை வைத்தேன். அப்பொழுது தானாக அப்பூட்டு திறந்து கொண்டது. அதற்குள்ளேபோய் என் கண்ட தென்ன வெனில், பொன் வெள்ளியினால் அமைந்தகுவர்களும், கட்டிடமும், முத்து மாணிக்கங்களினால் சிங்காரித்து, எண்பதமான அலங்கரிப்பாக அநேக அழைக்கெளிந்தன. அவைகளில் ஒருமாடி அதிக உயரமாகவும், அழகாகவும், சிங்காரிப்பாகவுமிருந்தது. அதைக் கண்டு அம்மாளிகையினுள் புகுந்தேன். அதனுள் அதிக மணவாடையும் மிகுந்த சந்தோஷமாகவுமிருந்தது. அங்கே குதரத் தாலாகிய நிஃமத்துகளு மிருந்தன. இன்னும்சுடச்சுட சோறும் கூஜாவில் குளிர்ந்த ஜலமும், வெற்றிலை, பாக்கு, லவங்கம் ஏலம், ஜாதிக்காய், ஜாதிப்பத்திரி இவைகளெல்லாம் வைத்துத் தயாராய் இருந்தது. அவைகளை என் கண்டு அதிக பசியுள்ளவனானபடியினாலே, அங்கிருந்த சோற்றைப் பசியாறண்டு தவனமடங்கத் தண்ணீர் குடித்து தாம்பூலம் தின்று கனையாறி சுற்றிப்பார்க்கையில், அங்கோரிடத்தில் ஒரு அழைக்கு முத்து வெள்ளியாற்செய்த திரையொன்று கட்டிருந்தது. அதை கண்டு என் அத்திரையை கீக்கி உள்ளே நுழைந்து, என்னவிருக்கிற தென்று பார்த்தேன். அங்கேயிருக்கிற புதுமையை அல்லாஹு அறிவான். எத்தனையோ கல்ல பிராயமுள்ள வாலிபர் பலர் உதிரத்தில் புரண்டு உடலி ளிருந்து இரத்தமோடிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களெல்லாரும் உயிரில்லாமல் மவுத்தாயிருந்தார்கள். இன்னும் அநேகருக்கும் புகிசான இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வாலிபர்களுடைய

முகக்களெல்லம் பதினாலாம் இரவு கிலவு போல் முகக்களிலங்கிச் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப் போன்ற செழித்தமுகமாயிருந்தது. அதில் சிலர் கைவேறுகவும், சிலர் கால்வேறுகவும், சிலர் தலை வேறு கவுமாயிருந்தன. இவைகளையெல்லாம் நான் கண்டு பயந்து ஓடி வெளியே வந்துவிட்டேன்.

நான் கைகால் நடுக்கமோடு வெளியேவந்து பார்க்கையில் காண்பேர் உருவின கத்தியோடு குதிரையின்மேலே நிழ்க்கக்கண்டு, அதிகப் பயங்கொண்டேன். அப்போதவர்கள் என்னைப்பார்த்து தமீமுல் அன்சாரியே! நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். சந்தோஷத்தை எடுத்துக்கொள். உன்னுடைய சஞ்சலமெல்லாம் தொலைந்தோடும் என்று சொன்னார்கள். அச்சொல்லை நான்கேட்டு அல்லாஹு தஆலா உங்களுக்கு மஹ்மத்துச்செய்க! நீங்கள் யார்? மனிதரா அல்லது யார்? எதற்கு இவ்விடம் நிழ்கிறீர்களென்று கேட்டேன். அதற்கு அந்தகாலு பேரும் நான்கள் மனிதரல்ல மலக்குகள், இங்கு காவலாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இது நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாமுடைய இடமாயிருக்கும். இந்த சாமான்கள் கியாமத்துநாள் வரைக்கும் இருக்கும். நீ இப்பொழுது தின்கிற உணவும், இங்கு ஹக் தஆலாவினுடைய கிருபையினாலே இங்கு அனுப்பினதாகவிரும்பும். இங்கு யாதாமொருவர் பசிதாகத் துடன் வருவாரானால் இந்தச் சோற்றை யுண்பார்கள். இது ஒருபொழுதும் ஆறுகிறதில்லை. சுட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். இந்த ஜலம் கல்ஸறினுடைய ஜலம், இதுவும் கியாமத்துநாள் வரைக்கும் குளிர்ச்சியாகவே யிருக்கும். நீ கண்ட வர்ஷிபர்கள் பபிஸல்லல் லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய அஸ்ஹாபுகள். இவர்கள் ஷஹீதானவர்கள். இன்னும் பபிநாயகத்தின் கூட பிசபில் செய்ய புறப்பட்டு காபிர்களுடன் சண்டை செய்து அதினால் ஷஹீதான வர்கள். அவர்கள் தங்களுடைய கத்திகளைத் தலைமாட்டுகளில் வைத்து உல்லாசநித்திரை கியாமத்துநாள் வரைக்கும் செய்கிறார்களென்று சொன்னார்கள். இவையெல்லாம் நான் கேட்டு புதுமை பட்டு ஹக் தஆலாவினுடைய குதறத்தையும் புதுமைகளையுங்கண்டு ஷூக்ருச்செய்து அவர்களைப் பார்த்து நானெப்படிப் போகிற தென்று கேட்டேன். அதற்கவர்கள் நீ கிபுலாவின் புறமாக தீவிர மோடி போவென்று சொன்னார்கள்.

11-வது கிஸ்ஸா

ஒரு தோப்பினுள் சென்று அங்கு ஒரு பெரியவரோடு பேசி, பின்னர் அவ்விடம் விட்டு மீண்டு ஒரு வானிபரோடு பேசிய விபரம்

யா அலியே! நான் பின்னாலு பட்டதுன்பங்களைச் சொல்லு கிறேன் கேளுங்கள். அவ்விடம்விட்டுப் போகும்போது என் தலைமேல் பெரிய முஸீபத்தொன்று வந்தது. அது என்ன வெனில், நான் தலையை முன்னேக்கி என்மன விசனத் தினாலே குன்றி எத்தனையோ நான் வரைக்கும் நடந்தேன். அப் படிடெத்துபோகையில் ஒரு தோப்பொன்று எதிர்ப்பட்டது. அப் பொழுதுதான் தைரியம்கொண்டு அத்தோப்பினுள் சென்றேன், அங்கேபோய் பார்க்கும்போது அங்கே வலியுல்லா நீண்டதாடியும் ஒளிவாகிய முகமுமாய் ஹக்கதுலாவினுடைய வணக்கத்தில் சிலையாக விருந்தார். அப்பொழுது நான் மிகுந்த மரியாதையோடு அவர் முன்னகச்சென்று சலாஞ் சொன்னேன். அப்பொழுதுதவர் என்முமாகத் தன்முகத்தைத் திருப்பி என்னைப்பார்த்து நீ தமிழ்மூல் அன்சாரியாவென்று கேட்டார். அதற்கு நான்ஆம், என்தானென்று சொன்னேன். அப்பொழுதுதவர் 'நீ இங்கே இருக்கவேண்டாம். தீவிர மாக இவ்விடம் விட்டு கிபுலாவின் புறமாக ஓடிப்போ. அப்படிப் போகும் வழியில் முன்னால் ஒரு வானிபனைப் பார்ப்பாய். அவ ருடன் உன்னுடைய சேதிகளை யெல்லாம் சொல்லிக்கொள் என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு நான் உடனே அவ்விடம் விட்டு சீக் கிரமாய்த் திரும்பினேன். யா அலியே! பயங்கொண்டு மூன்று நாள் வரைக்கும் நடத்தேன். அப்படி டெத்து போகையில் உன்னத மாகிய தோப்பொன்று எதிர்ப்பட்டது. அத்தோப்பைப்போல் நான் எங்குங் கண்டதில்லை இன்னும் அத்தத்தோப்பில் வித விதமாகிய பூக்களும் காய்களும் பழங்களாயிருந்தன. இன்னும் குளங்களு மிருந்தன எனக்கு மிகுந்த பசியிருந்தபடியினாலே சில கணிகளைப் பறித்துத் தின்மேன். அக்கணிகளுடைய ருசியும் வெவ்வேறாக இருந்தது. இன்னும் திராரிகைப் பழத்தின் பத்தல்களாயிருந்தன. யா அலியே! அதனுடைய சங்கதிகளைக் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். திராகைச் செடிகளு மெத்தவுமிருந்தது. அங்கு நான் போய் பார்க்கும்போது அங்கொரு மனிதன் உட்கார்த்து கொண்டிருந்தான். அவனை நான் நன்றாகப் பார்க்கும்போது அவனுக்குக் கால்களாயில்லை, கைகளாயில்லை, அவன் தேம்பித்தேம்பி ரொம்பவு மழுதுக் கொண்டிருந்தான். அவனை நான் பார்த்து நீ ஏனிப்படி யழுகிறாயென்றுகேட்டேன். அதற்கவன் என்னைப்பார்த்து எனக்கு மிகுந்த பசி, அதலைச் சிந்திக் கிடக்கிற பழங்களைப் பொறுக்கித் தின்னலாமென்றால் இரண்டு காலுயில்லை. ஆகையால் என்மனதி

லொரு நாட்டமிருக்கிறது. அதென்னவெனில், நான் என்கையினால் அந்தப் பழங்களை அறுத்துத் தின்னவேண்டுமென்று நிரம்ப ஆசை கொள்ளுகிறேன். அப்படி நான் அறுத்துத் தின்னும்படி தாங்கள் உதவி செய்வீர்களாகில் நான் தங்கள் பேரில் துவாச்செய்து வழியும் காண்பிப்பேனென்று சொன்னான்.

அவன் சொல்லிய சொல்லைக்கேட்டு என்மனமீரங்கிளான் அவன் அருகில்போய் அவனை என் தோளின்மேற்றாக்கி வைத்துக்கொண்டேன். பின்பு அவன் பேரில் கிருபையுண்டாய்த் தன் தலைமேல் தானே கல்லைப் போட்டுக்கொள்வதுபோலும், கன்மைச் செய்யத் தீமை விளைத்ததைப்போலு மெனக்கு வந்து கேரிட்டது. அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு மூன்று நாழிகை வரைக்கும் சுமந்து பின்பு அவனைப் பார்த்து 'கீ கீழே இறங்கு' என்று சொன்னேன். அவன் கீழே யிறங்கவில்லை. அதனாலெனக்குப் பெரிய வருத்தம் வந்து கேரிட்டது. அதெப்படியெனில் அவனுக்கு இரண்டுகொடும் கோல் காலான்படியினாலே அந்தக் கால்களினாலே என்னுடைய கண்முழிகளிரண்டும் பிதுங்கிப் போகும்படியாகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். என்னுடலின் நரம்புகளெல்லா யிழுத்துக்கொண்டன. அதனாலெனக்கு அதிக வருத்தமாகி கூவென்றழுதேன். அப்பொழுது நான் அவனுக்கு அல்லாஹ்வீடம் பத்துவா செய்வேனென்று சொன்னேன். அத்தற்கவன் உன்னை கடித்துத்தின்று விடுவேனென்று சொன்னான்- அதற்கு நான் முஸ்லிமானவையுயிருக்க என்னை கீ கடித்துத் தின்று விடுகிறேனென்றாய், இன்னும் கீ சிரிப்பாக என்னைக் கீறிக் கொண்டிருக்கிறாய், இன்னும் என்பிடரியின் மேலடித்துப் பயமுற் காண்பிக்கிறாய், தண்ணீர் குடித்தும் பசி தீர்த்தும் என்னை விடுகிறகில்லை, எதுவரைக்கும் உன்னைத் தூக்கி கொண்டு திரிவேனென்று சொன்னேன். அதையுங்கேளாமல் என் பேரிலிருந்து கணிகளைப் பறித்துத் தின்று என் முதுகின்பேரில் மலஜலமுஞ் செய்தான். பின்னும் என்னை யிரட்டி ஓடும்படி செய்தான். அப்படி நான் ஓடாவிடில் என் பிடரியைப் பிடித்துக் கடிப்பான். அதால் நான் இளைப்பாகி ஓடவும் நடக்கவும் முடியாமல், அப்பா! அல்லாஹ்வுக்காக என்னை விட்டுவிடுவென்று சொன்னேன். அம்மொழிகளைக் கேட்டும் அவன் என்னை விடவில்லை. நான் அந்த வருத்தத்தினால் யிகவும் அழுதேன். இன்னும் என் தலைமேல் அநேக கொப்பளங்க ளாய்விட்டன. அவனை இறங்கென்றால் இறங்குகிறதில்லை. அவன் சும்மாவயிருக்கிறதாயில்லை. என் தலையி லுள்ள கொப்பளங்களை கிள்ளிக் கொண்டேயிருப்பான். அது எப்படியிருக்குமெனில், காகம் புண்ணைக் குத்துவதுபோலும், கொடினால் பிடிக்கினால் எவ்வளவு வருத்தமுண்டோ அவ்வளவு வருத்தமாயிருந்தது. இன்னும் என் தலையோடு தந்தலையை வைப்

பான். அதனால் என்னுடைய சரீரமெல்லாம் பஞ்சு பஞ்சாய்ப்போய் விடும்: அவனெனக்கொரு சுத்துருவாகி விட்டான். பின்னும் நான் நடக்க ஓட முடியாமல் திகைத்து கீழ்போகில், அப்பொழுது என் தலைமேல் அடிப்பான், கடிப்பான். அதனால் நான் அதிக வருத்தமாகி என்ன சொன்னபோதிலும் என்சொல்லைக் கேளான். என்னையும் விடான். இப்படி எனக்கு இரவும் பகலும் வருத்தத்தைக் கொடுப்பான்.

யா அஸ்யே! அவன் இப்படிப்பட்ட கொடியவனென்று அறியாமற் போனேன். அவன்கையில் நானகப் பட்டு மிகுந்த இளைத்தவனாகி விட்டேன். என்னால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாமல் போய் விட்டது. நானென்ன சொன்னபோதிலும் அவனுக்கு மனயிளகு கிறதாயில்லை, இரங்குகிறதாயில்லை. நானவன்பேரில் கிருபை செய்ததற்கு அவன் என்பேரில் இப்படிப்பட்ட துன்பஞ் செய்தான். இப்படி நான் சில நாள் வரைக்கும் தூக்கித்திரிந்தேன். இந்தக் கொடிய முனிபத்தினாலே அலைத்தலைத்து கடைசியில் மிகுந்த வருத்தமாகிப் பொறுக்கமுடியாமல் என்னிரண்டு கையுமெடுத்து ஹக்தஆலாவீனிடத்தில், 'நாயனே! எனக்கு மவுத்தைக்கொடு, நானெடும்கியீனைத்து விட்டேன். அப்படியில்லாவிட்டால் இந்தப் பலா முனிபத்தை விட்டும் விலக்கிவிடு' வென்று துஆக் கேட்டேன். அப்பொழுது அந்தத் தோப்பினுள்ளிருந்து கல்ல வடிவான முகமும் கங்குணமும் கல்ல வாலிபப் பிராயமுள்ள ஒருமனிதன்வந்து என் பெயரை சொல்லிக் கூப்பிட்டார். நானவரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவருடைய அழகையும் குணத்தையும் மிப்படியென்று எப்படி சொல்வேன். அப்பொழுது அவர், 'ஏ தமிழ்முல் அன்சாரியே! உன்னுடைய ஹாலென்ன?' வென்று கேட்டார். அப்பொழுது நான் அதிக துக்கத்தோடு அழுதுகொண்டு, என்னுடைய வருத்தங்களை யெல்லாம் சொல்லி முறையீட்டு, ஹக்தஆலாவுக்காக என்னை இந்தப் பலா முனிபத்தைவிட்டும் விலக்கி வழியையுந் காண்பி என்று சொன்னேன். அப்பொழுதவர், என்னுடன் கீரிந்த பலாயின் கையிலென்னமா யகப்பட்டுக்கொண்டீர்? ஏன் உட்காரவைத்துக்கொண்டீர்? ஏன் கிருபை செய்தீர்? இக்கூட்டத்தாரின்கே அதிகமிருக்கிறீர்கள். நீ வந்தது அவர்களுக்குத்தெரியாது. அதெப்படித் தெரியுமாயில், உன் பேரில் ஒவ்வொருவராக மாற்றி மாற்றி யேறி உன்னைக் கொன்றுபோடுவார்கள். ஆகையால் நீ இப்பொழுது ஒரு தந்திரஞ் செய்யவேணும். அதெப்படியெனில், ஒரு பள்வம் நோண்டி அதில் திராக்கை பழத்தின் செடியொன்றை புதைத்துவிடு. அதிலிருந்து அப்பழத்தைப் பறித்து அவனைத் தின்னவை. அப்போது அவன் கீழே இறங்கி பழத்தைப் பறித்துத் தின்பான், அவ்வேளையில் நீ ஓடிப்போவென்று சொன்னார்.

யா அலியே! நான் அவர் சொன்னபடியே செய்தேன். அவன் அதின்படி யூரிப்பினால் குதித்து அப்பழத்தைப் பறித்துத் தின்றான். அப்பொழுது தூரமாக ஓடிப்போனேன். ஹக்கதுலா என்னைக் காப்பாற்றி விலக்கிவிட்டான். நான் முன்னோடி அந்த வாலிபர் அருகில் போய் அதிக மரியாதையுடன் சலாம் செய்தேன். அப்பொழுதவர் என் முகத்தைப் பார்த்து நீ துக்கத்தை யெல்லாம் கீக்கி விட்டு, உன் பட்டணமும் வீடும் நெருங்கிவிட்டது. நீ ரொம்பவும் சந்தோஷப்படுவென்றார். அதற்கு நான் எப்படி சந்தோஷப்படுவேன்? இன்னும், துக்க மென்னைவிட்டு கீக்கவில்லை. போகிற வழியில் தெரியவில்லையென்று சொன்னேன். அப்பொழுது அந்த வாலிபர் என்னை மேற்குப் புறமாகப் போவென்று சொன்னார்.

12-வது கிஸ்ஸா

அவ்விடம்விட்டு நீங்கினதும், வழியிலொரு தோப்பைக் கண்டதும் அங்கொருவரைக்கண்டு பேசினதுமான விபரம்.

இக்கிஸ்ஸா சொல்வதைக்கொண்டு அலுப்பாகி வாயை மூடாதே, கொஞ்சம் கஷ்டமெடுத்து முழுதுஞ் சொல்லிவிட்டு, கேட்டவர்களும் சொல்லவில்லை யென்கிற நாட்டத்தை வைக்காதே.

யா அலியே! அந்த வாலிபருடைய சொல்லின் படி நான் அந்த பலாயைவிட்டு நீங்கி மேற்குப் புறமாக முன்னேக்கி மூன்று நாள் வரைக்கும் நடத்தேன். அங்கோர் தோப்பொன்று எதிர்ப்பட்டது. அந்தத் தோப்பினுள் குளமொன்றிருந்தது. விதவிதமாகிய பூக்களும், காய்களும் பழங்களும் பழுத்திருந்தன. அந்தத் தோப்பினுடைய அலங்காரத்தைச் சொல்ல என்னால் முடியாது. அங்கே நான் போய் பார்க்கும்போது ஹலுஹல் ஈன்களைப்போல மெத்த அழகான பரிக்குலத்தின் பெண்களிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் அல்லாஹு தஆலாவினுடைய ஒளிவின் மழையே பெய்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது நான் அத்தோப்பினுள் புகுந்தேன். அங்கு ஒரு பெரிய அதிசயத்தைக் கண்டேன். அதென்னவெனில் ஒரு வாலிபப் பெண், முத்து நவரத்தினம் மரகதம் முதலிய இரத்தினங்களாற் செய்த நகைகள் அணிந்து கொண்டு வர்ணவர்ணமாகிய அழகினையுடைய ஆடையு முடித்திக்கொண்டு, அத்தர் முதலிய நானாவித மணவகைபூசிக் கொண்டு கிலுகிலுவென்று சிரித்துக்கொண்டு நின்றான். அப்பெண்ணைக்கண்டு நான் சலாம்செய்தேன். அதற்கு அவள் பிரதி சொல்லாமல் போவென்று எனக்கு சைகை செய்தாள். அப்பொழுது நான் உன் பெயரென்ன? உன் குலத்தின் பெயரென்ன?

நீ சிரிக்கிற விதமென்ன? எனக்குத்தெரியச் சொல் என்று கேட்டேன். அப்பொழுது இருந்தாப்போலிருந்து 'ஓ மனிதனே! நீ சிக்கிரமாய் இவ்விடம் விட்டுப் போகாமல் கின்றால் வெந்து சாம்பலாய்ப் போவாயென்று சப்தம் வந்தது. அந்த சத்தத்தைக் கேட்டமாதிரத்தில் எனக்கு ஒன்றுத் தெரியாமல் பயத்தினால் மூர்ச்சையாய் விழுந்துவிட்டேன். அப்படி சிலநாள்வரைக்கும் விழுந்துகிடந்து அதன் பின்பு எனக்கு உணர்ச்சிவந்து எழுந்து முன்னேக்கி நடந்தேன். அங்கோரிடத்தில் தோப்பு ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அங்கு பானிலை நிறப்பிய குளமொன்றிருந்தது. அதிலிருந்து பாலும் வெளியே வோடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கே முன்னால் கண்டேனே அந்த வாலிபரை பின்னுமங்கே கண்டேன். அவர்யாரெனில், காலில்லா மனிதரிடத்தில் சிக்கிக்கொண்டபோது என்னை மீட்டினாரே அவராயிருந்தார்.

13-வது கிஸ்ஸா

யா அலியே! நான் கண்டதெல்லாம் அதிசயமும், புதுமையுமுள்ளதாயிருக்கும். இப்படி ஒரு மனிதனுள் கண்டறியான். அப்பொழுது விதியிலுள்ளதெல்லாம் பதியில்வந்து முடியுமென்று தனக்குத்தானே சொல்லி அதைவிட ஒருவராலு முடியாதென்று சொல்லிக் கொண்டேன். பின்பு யா அலியே! நான் அந்த வாலிபரைப் பார்த்து நீங்கள் இன்னொருவரும் நீங்கள் இப்பொழுது என்பேரில் இப்படிப்பட்ட கிருபை செய்கிறீரே உம்மை அனுப்பிவைத்தவ ரின்னொருவரும், கிண்கிணுவென்று சிரித்து நின்றசமூக இன்னொருவரும் இன்னும் நான் பயப்படும்படி. யாக வந்தசத்த மின்னதென்றும் இவ்விதங்களை எனக்கு கன்றாய்க் தெரியும்படியாகத் தாங்கள் சொல்லவேணும். இன்னும் காணப்பட்ட பாடுகளையெல்லாம் கண்ணினால் கண்டுமீருக்கிறீர். இன்னும் நான் கணக்கற்ற வெகு தூரமளவும் யாத்திரை செய்தேன். அங்கேயும் இப்படிப்பட்ட ஒளிவான் ரூபத்தைநான் காணவில்லை இப்படி நான் சந்தோஷமும்படவில்லை. ஆகையால் எனக்கு இவைகளெல்லாம் சொல்லவேணு மென்று கேட்டேன். அப்பொழுது யா அலியே! அந்த வாலிபர் என்னைப் பார்த்து, நான் சொல்வதைக் காது கொடுத்து கவனித்துக்கேளும். முன்னால் அந்த ஒலியில்லாவைக் கண்டரே அவர் உன்னுடன் பிறந்தவர். அவர் இல்லாக அலைகிஸ்ஸலாம். சிரித்துக்கொண்டு நின்ற சமூக தனியாவாகவிருக்கும். நீ பயப்படும்படியாகபிறந்த சத்தமானது யாஜுலிஜ் மாஜுலிஜ் கூட்டத்தாராயிருக்கும். நான் கிண்கிணுகிய யிருக்கிறேன் என்று சொன்னார். அந்தச் சொல்லை நான் கேட்டவுடனே ஓடிப்போய் அவரது

கையைப்பிடித்து முத்தியிட்டேன். பின்பு அவரைப்பார்த்து நான் இந்தப் பூமியில் அதிக வருத்தங்களைத் தலைமேற் தூக்கிக்கொண்டேன். தங்களுடைய முபாறக்காகிய பாதத்தைக் கண்டதால் எனக்கு மெத்த சந்தோஷமாயிற்றென்று சொன்னேன்.

அப்பொழுது யா அலியே! கிஹுறு அலைஹிஸ்ஸலாம் என்னைப் பார்த்து 'நீ வேகு நாளாக அதிக வருத்தங்களை எடுத்தாய். மிகுந்த துயரங்களும் பட்டாய் ஆகையால் இப்பொழுது என் பேரில் கடனும் விட்டது. உன்னை உன் வீட்டில் கொண்டுசேர்த்து நீ உன்பெண்ஜாதி பிள்ளைகளோடு கூடிச் சந்தோஷிக்கச் செய்வேனென்று சொன்னார். அந்தச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே எனக்கு என்னிலும் அடங்காத சந்தோஷம் பொங்கிற்று. பின்னும் நான் கிஹுறு அலைஹிஸ்ஸலாத்தைப் பார்த்து இந்த அடியேனுடைய வீடு இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரமிருக்குமென்று கேட்டேன். அதற்கு கிஹுறுநபி, இங்கிருந்து மதீனாநகர் 100வருஷத்தின் பயணத்திற்கும் அதிகமிருக்குமென்று சொன்னார். அச்சொல்லைக்கேட்டு நான் மிகவும் விசனமுள்ளவனாய் எனக்கு அங்கேபோக அவ்வளவுவயது இருக்குமா? வென்று கேட்டான். அதற்கு கிஹுறு அலைஹிஸ்ஸலாம் 'நீயேன் விசனப்படுகிறாய்? நீ ஊக்த ஆலாவின் குத்தத்தை நினைத்து திடச்சித்ததன்செய், இப்பொழுது நீ எத்தனையோ வருடத் துலைதூரங்களைத் துலைத்துவந்தாய். இன்னும் 100-வருஷத்தின் வழிப்பயணத்தை நடக்கமாட்டாயா? ஊக்த ஆலாவினுடைய கிருபையைக் கொண்டு நாளையதினம் உன் வீடுபோய்ச் சேருவாய். ஆனால் சிலநாளாவரைக்கும் இங்கேயிரு, நாங்கள் உனக்கு ஊழியம் செய்வோமென்று சொன்னார்.

அப்படி நான்சிலநாளங்கிருந்தேன். யா அலியே! கிஹுறு அலைஹிஸ்ஸலாம் எனக்கு மிகவும் மரியாதை செய்துவந்தார். அப்படி நடந்துவருகிறநாளில் ஒருநாள் இருண்ட மேகக்கூட்டங்கள்வந்து இறங்கின. அதிலிருந்து இடியுமின்னலுமாகப் பூமியதிரும்படி பளீர் பளீரென்று மின்னலும், கடகட வென்று இடியின் சத்தமும் பூமங்கின. இன்னும் அம்மேகத்துள்விருந்து ஒரு கருமேகக் கூட்டம் கிஹுறு அலைஹிஸ்ஸலாயிடத்திற்கு வந்து, கிஹுறு நபிக்கு சலாஞ்சொலலி நின்றது. அப்பொழுது கிஹுறு நபி அக்கருமேகத்தைப் பார்த்து 'நீ யெக்கேபோய் மழை பொழிவா' யென்று கேட்டார். அதற்கு அம்மேகம் ஓ நபிடிபு! நான் மதினநகரிலுள் போய்ஊக்தஆலாவி னுத்திரவுபடி மழை பொழிவேனென்று சொல்லியது. அந்தச்சொல்லை கிஹுறு அலைஹிஸ்ஸலாம்கேட்டு ஓமேகமே! இங்கு என்னிடத்தில் மதினத்தாரொருவரிருக்கிறார். அவரை அப்பட்டனத்தாள் கொண்டுபோய் அவருடைய வீட்டில்

விட்டுப்பின்பு நீ அவர் மேல் மழைபொழிய வேணுமென்று
கட்டளையிட்டார்.

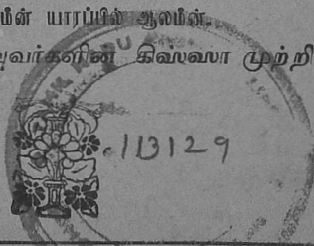
அப்பொழுது அம்மேடமானது 'ஏ நயியே! அப்படியே தன்
கள் சொற்படி அம்மனிதனை அங்கு கொண்டு போய் விடுகிறேன்'
என்று சொல்லி நீளமாக கீண்டு என்னைத் தூக்கித் தன் பேரில்
வைத்துக் கொண்டு, ஒரு கொடிக்குள்ளாக ஓடி வந்து மதினமா
காரம் சேர்ந்து, என்னை என் வீட்டினிற் கொண்டு வந்து இறக்கி
விட்டது. பின்பு என் தலைமேல் மழைபொழிந்தது. இவ்வாறு, கடந்த
விஷயமெல்லாம் ஒன்றும் தவறாமல் அந்த சபை முன்னக அலி
றலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்குச் சொல்லினார். எல்லோரும் கேட்டு
அதிக சந்தோஷம் கொண்டு உடனே ஈவிதனை யழைப்பித்து,
சடை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த அவரது தலைமயிர்களை யெல்
லாம் களைந்து தலைச் சவரம் முக வேலையுஞ் செய்வித்தார்.

அப்பொழுது தமிழ்மூல் அன்சாரி ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை
சகல பேர்களும் பார்த்து, அவருடைய அடையாளங்களைக் கண்டு
பிடித்து, அவர் தமிழ்மூல் அன்சாரி யென்று அறிந்துக் கொண்டார்
கள். ஹஜ்ரத் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவும் அதை அறிந்துக்
கொண்டார்கள்.

பின்பு, தமிழ்மூல் அன்சாரி ரலியல்லாஹு அன்ஹுவினுடைய
பெண்ஜாதியை அவரிடம் ஒப்பித்து விட்டு, நிக்காஹ் செய்து
கொண்டவரை விலக்கி விட்டு, தமிழ்மூல் அன்சாரி சொன்னவைக
ளெல்லாம் கேட்டு எல்லாரும் ஆச்சரியப் பட்டு மெத்த சந்தோஷத்
தோடு அவரவர் வீடுகளுக்கு அவரவர் போய் சேர்த்தார்கள். தமிழ்
மூல் அன்சாரியும் தன் பெண்ஜாதியை அழைத்துக் கொண்டு
நானும் தன் வீடு போய்ச் சேர்ந்து, இருவரும் பூவும் மணமும்
போல கூடி கலந்து ஆனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி மகிழ்ச்சியோடு
சந்தோஷம் பெற்று வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆயின், ஆயின் யார்பின் ஆயின்.

தமிழ்மூல் அன்சாரி அவர்களின் கிஸ்ஸா முற்றிற்று.

முஹ்யித்தீன் ஆண்டவர்கள்

காரண சரித்திரம்.

இதாகிறது கல்விக்கடலாகிய இமாம் அப்துல்லாஹில் ஷாபிஈ றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், அந்நூத்துபுர் றப்பானி வல்கவுதுஸ் ஸமதானீ ஸையிதினா முஹ்யித்தீன் அப்துல் காதிரில் ஐஜலானீ றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய காரண சரித்திரங்களில் நின்று கஷ்பு கரூமத்துகளில் நின்று, அருமையான அற்புதமான ஹிக்காயத்துகளாக அறியப்பட்டுள்ள எழுதியிருந்த சிதாபை தமிழில் மொழி பெயர்த்து “முஹ்யித்தீன் ஆண்டவர்கள் காரண சரித்திரம்” என்னும் நாமமிட்டு அச்சிடப்பட்டது. கலிகோபைண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இதன் விலை ரூ. 3-0-0

மஜ்மூ அ முஅஜாத்.

சுத்த தமிழ்.

(முதல் பதிப்பு)

இந்த புஸ்தகத்தில் ஹக்கு பேரில் முஅஜாத், யாஸையிதி மாலை, யாகுத்பா மாலை, தலைபாத்திஹா, வலவாத்துப் பாட்டு, முத்துமணி மாலை, பகதி ஆனந்த பாத்திமுத்து மாலை, முஹ்யித்தீன் முஅஜாத், காஜா பந்தேனவாஸ் முஅஜாத், சாசுவதி மாலை, காஸிம் புலவர் இன்னிசை, கலியாண வாழ்த்து பதங்கள் ஆகிய இவைகள் சேர்ந்திருக்கின்றன.

இதன் விலை ரூ. 8.

கடைக்குமிடம் :—

ஹாஜி M. A. ஷாஹூல் ஹம்து & ஸன்ஸ்,

நெ. 20, ஹைரோட், திருவாரூர், திருச்சி, மதுரை 5.